Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Спортивна газета

НАГОРОДЖЕНА ПОЧЕСНОЮ ГРАМОТОЮ ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

ВИХОДИТЬ З 18 КВІТНЯ 1934 РОКУ

ОРГАН ДЕРЖАВНОГО КОМІТЕТУ УКРАЇНСЬКОЇ РСР ПО ФІЗИЧНІЙ КУЛЬТУРІ І СПОРТУ І УКРАЇНСЬКОЇ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ РАДИ ПРОФСПІЛОК

30 червня 1987 р. вівторок № 77 (5537) Ціна 3 коп.

Вирішальна умова просування вперед

Сьома сесія Верховної Ради СРСР одинадцятого скликання

Перебудова, яка розгорнулась у країні, — пряме продовження справи Жовтня. Вірний ленінському вченню, спрямовуваний партією, радянський народ активно включився в процес оновлення всіх сфер життя суспільства. Могутні імпульси рухові вперед, трудовій і соціальній активності трудящих дав червневий (1987 р.) Пленум ЦК КПРС. Прийняті ним рішення, ідеї та принципи, на основі яких намічається перебудова управління нашою економікою, — в центрі уваги народних обранців, що зібралися 29 червня у Великому Кремлівському палаці на сьому сесію Верховної Ради СРСР одинадцятого скликання.

Вона відкрилась о 10 годині спільним засіданням Ради Союзу і Ради Національностей.

Оплесками зустріли депутати і гості товаришів Горбачова М. С., Воротникова В. І., Громико А. А., Зайкова Л. М., Лигачова Є. К., Никонова В. П., Рижкова М. І., Слюнькова М. М., Соломенцева М. С., Чебрикова В. М., Шеварднадзе Е. А., Щербицького В. В., Яковлєва О. М., Демічева П. Н., Долгих В. І., Єльцина Б. М., Соловйова Ю. П., Тализіна М. В., Язова Д. Т., Бірюкову О. П., Добриніна А. Ф., Лук'янова А. І., Медведєва В. А., Разумовського Г. П., Капітонова І. В.

Одноголосно затверджується порядок денний сесії і порядок її роботи. На обговорення винесено питання: про зміни в складі Президії Верховної Ради СРСР; про перебудову управління народним господарством на сучасному етапі економічного розвитку країни; про проект Закону СРСР про всенародне обговорення важливих питань державного життя; про проект Закону СРСР про порядок оскарження в суд неправомірних дій службових осіб, які ущемляють права громадян; про затвердження Указів Президії Верховної Ради СРСР.

У першому питанні порядку денного слово було надано члену Політбюро ЦК КПРС, секретарю ЦК КПРС депутатів Лигачову Є. К. За дорученням Центрального Комітету партії і Рад Старійшин палат він вніс пропозицію про зміни у складі Президії Верховної Ради Союзу РСР.

З доповіддю про перебудову управління народним господарством на сучасному етапі економічного розвитку країни виступив член Політбюро ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів СРСР депутат Рижков М. І.

Депутати заслухали співдоповідь постійних комісій палат у питанні про перебудову управління народним господарством на сучасному етапі економічного розвитку країни, з якою виступив голова Планово-бюджетної комісії Ради Національностей М. І. Масленников.

На цьому спільне засідання палат закінчилося.

На роздільних засіданнях палат Ради Союзу і Ради Національностей депутати почали обговорення питання про перебудову управління народним господарством на сучасному етапі економічного розвитку країни.

Перетворення, які намічено здійснити в системі управління, підкреслювали промовці в дебатах, повинні відбутися насамперед в основній ланці суспільного виробництва — на підприємстві. Тут трудящі, використовуючи надані соціалізмом права, в повному обсязі можуть розкрити свої творчі здібності. Прагнення збільшити прибуток або доход спонукатиме трудові колективи до економного ведення господарства, підвищення продуктивності праці та якості продукції, до дбайливого використання всіх ресурсів.

Однак, відзначали депутати, радикальна реформа господарського механізму буде реалізована лише в тому разі, якщо перетворення охоплять весь комплекс ланок управління і, насамперед, галузеві органи — міністерства і відомства. Промовці говорили про зростаючу відповідальність у нових умовах господарювання центральних економічних органів, Рад Міністрів союзних республік, місцевих органів влади, вносили конкретні пропозиції, спрямовані на вдосконалення їх діяльності.

Активна підтримка лінії партії на революційні оновлення в суспільстві, заявляли депутати, — найміцніша гарантія того, що курс на прискорення соціально-економічного розвитку країни буде успішно втілено в життя.

30 червня сесія Верховної Ради СРСР продовжить роботу.

(ТАРС).

акробатика: чемпіонат Європи

З дебютантів — у чемпіони

Кияни Геннадій Церишенко та Юрій Степченков стали абсолютними чемпіонами Європи серед чоловічих пар на чемпіонаті континенту, який відбувся в Польщі.

ЦЯ ПАРА давно привернула увагу спеціалістів. Щороку радує фізичною підготовкою, створенням сучасних композицій, в яких чільне місце посідають оригінальні ризиковані елементи. Останнє особливо важливе в арсеналі майстрів.

Це Геннадій та Юрій вперше в світі виконали подвійне сальто з рук на плечі! До речі, й сьогодні цей елемент підкорюється небагатьом. Відшукали вони ще один, який підкорявся лише відомому майстрові А. Тишлеру. Це — віджимання з упору на лікті тільки на одній руці!..

Отак вперто, наполегливо набували майстерності. У дев'ятнадцять років стали майстрами спорту міжнародного класу. Успішно вигравали міжнародні турніри зі спортивної акробатики пам'яті двічі Героя Радянського Союзу, льотчика-космонавта СРСР В. М. Волкова. Торік стали абсолютними чемпіонами IX Спартакіади народів СРСР тощо.

І ось тепер чемпіонат Європи. Тут вони показали себе з найкращого боку. Запам'яталися вишуканою технікою, узгодженістю композицій (а їх три) з музичним супроводом, напрочуд складними елементами та зв'язками. Кияни ще раз підтвердили, що в чоловічих парах радянські майстри — найсильніші, і естафета перемог, прийнята ними від їхніх земляків — С. Чижевського та В. Ляпунова, чемпіонів Європи та світу, в надійних руках.

Вітаючи наших чемпіонів, ми поздоровляємо й їхніх наставників — майстра спорту міжнародного класу М. Артемчика та заслуженого тренера СРСР П. Н. Рабиновича. Удачі й надалі вам!

Л. МОВЧАН.

XXXII Спартакіада школярів України: легка атлетика

Попереду — іспити в Тбілісі

Ці старти у Харкові відзначались від попередніх незвичною програмою. Юні легкоатлети виступали у багатоборствах, добраних згідно основному виду.

ЦЕ, на думку організаторів, мало визначити не лише рівень технічної підготовленості спортсмена в основному виді, але й засвідчити його швидкість та витривалість. Команди областей і міст Києва та Севастополя складалися виключно з учнів ДЮСШ системи Міністерства освіти УРСР. Учні ж шкіл-інтернатів давали паралельний залік областям, з яких вони до інтернатів приїхали.

По першій групі областей найсильнішою виявилася Київщина — 208 очок. Далі розташувалися Одещина — 204 та Харківщина — 192. У другій групі трійка призерів така: Чернігівщина — 137, Вінниччина — 85, Миколаївська область — 69. По третій — Сумська — 71, Ровенська — 68, Тернопільська — 62.

Головним завданням спартакіади був відбір боєздатної збірної команди, яка представлятиме Україну на всесоюзній Спартакіаді школярів у Тбілісі. Команда визначена і нині приступає до централізованої підготовки до всесоюзного спортивного іспиту.

Традиційно добру підготовку учасники демонстрували у технічних видах програми: метаннях, стрибках, бар'єрному бігу. Так, приміром, звернула на себе увагу фахівців вихованка О. Іванкової з Одещини Майя Шимчишина, яка пробігла 100 м з бар'єрами на рівні вимог кандидата у майстри спорту — 14,5. Добре вона провела і ще один вид багатоборства — біг на 200 м — 25,6 та й з 300-метровою бар'єрною дистанцією впоралася непогано. Саме на неї та на переможницю в цьому багатоборстві Ірину Сало (Закарпаття), яку в Львівському інтернаті опікує Ю. Фокін, покладають надії, пов'язані з імовірною перемогою в Тбілісі.

Проте рівним склад команди не назвеш. Надто невиразними були результати юнаків у спринтерському та бар'єрному бігу, бігу на середні дистанції, в потрійному стрибку, в спортивній ходьбі у дівчат. Результати тут коливаються в межах вимог III—II спортивних розрядів. І це за умови, що для виступу на рівні треба показувати результати II—I розряду, а щоб претендувати на лідерство — на рівні вимог кандидата у майстри і вище. Слабкі позиції в перелічених видах програми — не новина. Не випадково ж ланцюжок цих недоліків тягнеться і до дорослої збірної республіки. Очевидно, дійовим засобом боротьби з ситуацією, що склалася, могло б стати введення відповідної обов'язкової спеціалізації в спортінтернатах. Тим більше, що фахівців з того ж таки спринту вистачає. Бо не на порожньому ж місці з'явилися чудові результати дівчат-спринтерок. Так, порадувала результатами Ірина Пуха (Прилуки, тренер А. Ракецький), пробігши 60 м за 7,3. 100 м — за 12,0, 200 м — за 25,0. Те ж можна сказати і на адресу Жанни Тернопольської (Ніжин, тренер В. Лазаренко), яка відмінно виступила в іншому триборстві: 100 м — 11,8. 300 м — 39,5, 400 м — 56,6. Обидві дівчини нещодавно вступили до Київського спортінтернату. Отже, відставання хлопців-спринтерів не од нестачі знань у фахівців, а од прорахунків в організації. Та як би там не було, а іспити в Тбілісі будуть нелегкими, і скласти їх треба якомога краще.

М. ШКАРНИКОВ,
майстер спорту.

гандбол

Коштовні трофеї

Серед міжнародних змагань на рівні національних команд заслуженою популярністю в гандбольному світі користуються розиграші «Кубка Югославії». В ці дні на берегах Адріатики змагаються чоловічі збірні.

У ЗБІРНІЙ СРСР — двоє представників українських клубів — Андрій Щепкін (ЗІІ, Запоріжжя) та Леонід Дорошенко (СКА, Київ). Одна деталь. Першим голкіпером збірної вважається нині Ігор Чумак (СКІФ, Краснодар). Але на заключному турі чемпіонату країни Дорошенко поставив під сумнів цей розподіл. За даними КНГ, у нього кращий процент парируваних м'ячів (од кількості кидків у прямокутник воріт) — 41 проти 33 у Чумака. А при семиметрових заочна перевага Леоніда була ще відчутнішою — 56 проти 31 процента.

Тепер — докладніше про недавні змагання за «Кубок Югославії» у жінок. Претендували на нього всі призери горішнього чемпіонату світу — СРСР, ЧССР, Норвегія, олімпійські чемпіонки-84 із Югославії, молодіжна збірна господарок, а також аси світового гандболу — збірні НДР та Угорщини і перспективна команда Болгарії.

Нашим спортсменкам хотілося повернути собі «Трофей Югославії», як називають з 1960 року головний приз турніру його засновники. Адже після перемоги 1985 року в Сомборі підопічні Ігоря Турчина торік виявилися третіми (виграли — югославки). І з цим завданням наші впоралися відмінно. Три перемоги в підгрупі (місто Светозарево) з загальним рахунком 73:52 вивели їх до фіналу. Вийшла туди й збірна НДР, яка, незважаючи на нічию (23:23) з норвежками, стала першою в іншій групі.

Вирішальний матч у місті Чупрія теж виграли наші гандболістки — 23:20. Склад збірної СРСР: І. Малько (воротар), М. Базанова, С. Манькова, Т. Горб, Т. Олексюк, О. Семенова, Є. Товстоган (усі — «Спартак», Київ), О. Немашкало («Полум'я», Бровари), Т. Шалімова (воротар), С. Видріна (обидві — «Кубань», Краснодар), І. Жемайтіте («Егле», Вільнюс), Е. Гусєва («Автомобіліст», Баку), С. Жихарєва (БПІ, Мінськ), Л. Мічуріна («Ростсільмаш»).

Наша команда вдев'яте одержала почесний приз. Найрезультативнішою стала Булатович (юніорська збірна СФРЮ) — 29 м'ячів. По 28 закинули Дюришинова (ЧССР) та наша Олексюк. Тамілу до того ж назвали найкращим гравцем турніру.

Л. МАНЕВИЧ,
суддя всесоюзної категорії.

волейбол

Не поспішаймо з вибором

Гадаю, ні в кого не викликало подиву, що фінальний етап змагань дівчат-волейболісток приймав Луцьк. Тут багато прихильників цієї гри, в обласній ДЮСШ провідне відділення саме — дівоче, а спортивні споруди пройшли не одну перевірку всесоюзними турнірами.

ТУРНІРНІ підсумки для господарок — також відмінні: друге місце. Виділялись у збірній Волині Ірина Ярова та Світлана Бутримчук. І хоча під рукою в тренера Б. Галицького було обмаль високих на зріст гравців, команда була зіграна передусім тактично. До речі, поєдинок господарок із запорізькими ровесницями був єдиний, що тривав у фінальній четвірці більше трьох сетів. Гості перемогли — 3:1 і заслужено стали чемпіонками.

Слід зазначити, що навіть відсутність старшого тренера З. Санькової з Мелітополя не вплинула на готовність колективу, який представляв досвідчений наставник Запорізької ДЮСШ В. Земський. Маючи в атаці лідерів — сестер Галину і Тетяну Прокопенко, вони диктували умови суперницям.

Помітними були Вікторія Глонь та Олена Копилевич з Києва (третє місце, тренер — С. Березовська), Валентина Кіктєва з Кіровоградщини (шосте місце, тренер з міста Світловодська В. Кулішкін,) донеччанка Тетяна Голобородько. Непоганим слід вважати дев'ятий результат волейболісток Київщини (тренер — Н. Ясько), адже всі вони на рік молодші за більшість учасниць. Привернули, зокрема, увагу Наталя Андросенко, Олена Щербакова й Тетяна Журавльова. Проте назвати всіх їх відкриттям турніру аж ніяк не можна — вони ж бо займаються у спортінтернаті. А ми, звичайно, чекали нових імен.

Узагалі слід зазначити, що для великого спорту дівчата 1971-72 років народження вже не діти. За свідченням головного арбітра фіналу вінниччанина В. Павленка, судити їхні матчі треба за цілком дорослими мірками. А у всесоюзних іграх учнів спортшкіл (таке найменування має нині шкільна спартакіада країни) у Сухумі нашій збірній (на базі запорізької команди) взагалі доведеться витримати у кілька разів складніший іспит. Адже тільки ми виступаємо як повпред республіки. А ось хто протистоятиме: Збройні Сили, «Профспілки»-2, «Захід» (усі республіки Прибалтики плюс БРСР і Молдавія!) та «Урожай».

Але коли ми вже розглядаємо спортсменок як дорослих, як завтрашніх майстрів, то не забуваймо: вони теж ставлять нам «дорослі» запитання. Чому, наприклад, жеребкування підгруп чергових юнацьких ігор УРСР проведене за підсумками попередніх, коли й люди грали інші, й баланс сил був не таким? Напрошувалося, звичайно, взяти за основу найостанніші змагання — спартакіаду в Луцьку. Адже там — ця ж вікова категорія. А так до однієї групи потрапили й Одеська, й Київська області, й місто Київ! До іншої — Запоріжжя, і Волинь, і Кіровоградщина! Треба шукати якийсь вихід.

Ю. КАРВАСЬ,
заслужений тренер УРСР.
Луцьк — Київ.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Питання, порушене старшим тренером збірної школярів республіки, — справді не другорядне. Поспішна градація команд гарантує вже зі старту нерівні умови. У юнаків же ситуація стала ще гострішою. На юнацькі ігри до одного лабіринту мають увійти взагалі всі призери щойно завершеної спартакіади — Одещина, Запоріжжя, Ворошиловградщина! До вересня є ще час, щоб внести корективи.

рух, гарт, ми

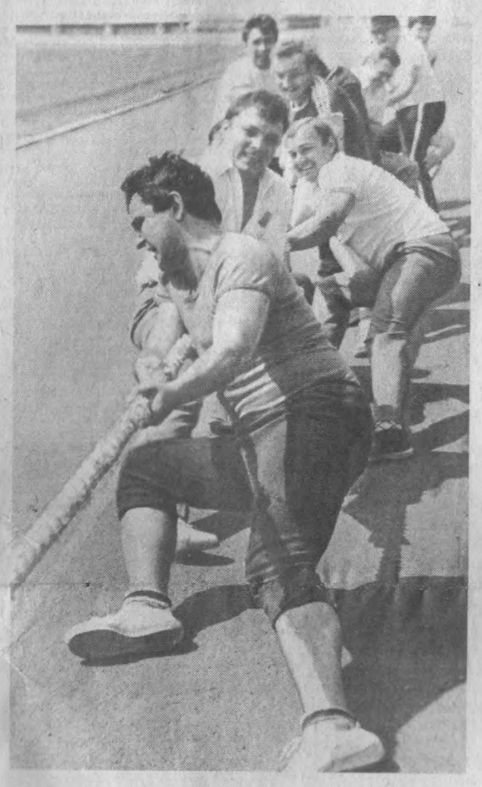

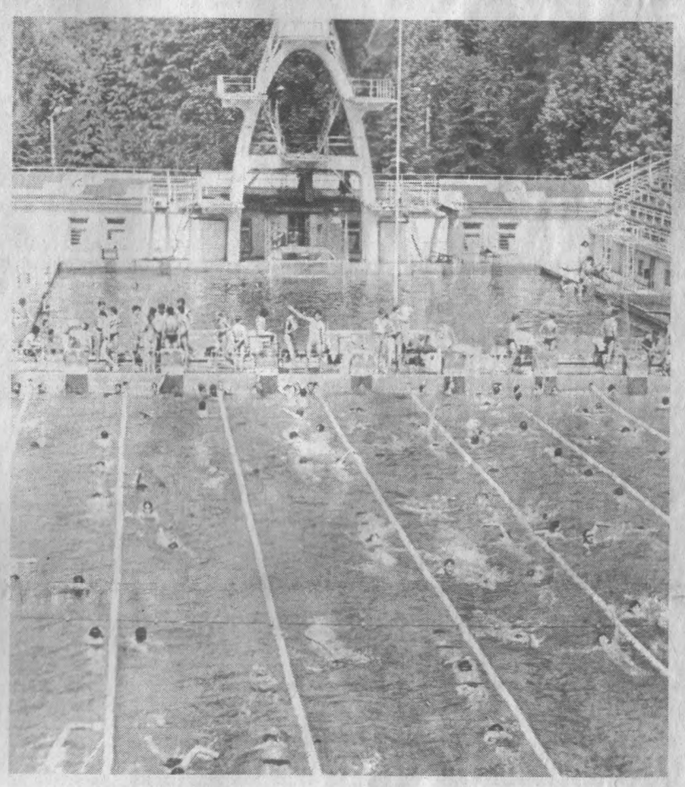

Зроблено перший крок

28 червня, в День радянської молоді, з ініціативи Київських міських комітету ЛКСМУ, спорткомітету і ради ДФСТ профспілок стадіони столиці України стартували у країну здоров'я, сили й наснаги. На районних, Республіканському і стадіоні «Динамо» змагалися представники спортивних клубів столичних підприємств, колективів фізкультури.

Агітаційно - пропагандистська естафета членів київських клубів любителів бігу завершилася на стадіоні «Динамо». Тут і забіг комсомольсько-молодіжних бригад. Змагалася молодь з перетягування канату, шахів, стрільби з пневматичних гвинтівок. На Республіканському стадіоні столи чекали любителів настільного тенісу, майданчики — футболістів, волейболістів, бадмінтоністів, лицарів «залізної гри».

Отак велика спортивна база столиці України святкувала День молоді. Але це не було святом у традиційному розумінні слова. Відбувалося залучення юнаків і дівчат до здорового способу життя, отже, до фізкультури.

Взяти участь у змаганнях мав змогу кожен. На жаль, цих «кожних» було ще малувато. І на доріжках, і на трибунах. Тим, проте, й цінна ця ініціатива комсомольських і спортивних працівників, що вони не зробили показову фізкультурно-спортивну виставу, а розпочали копітку, важку роботу з систематичного навчання молоді науці здоров'я. Тим більше, що подібні свята плануються тепер кожної суботи й неділі. І не тільки на стадіонах, а й у Гідропарку.

Зроблено перший крок. І хочеться вірити, що за ним обов'язково буде другий і третій... Обов'язково.

В. ВАСИЛЕНКО.

НА ЗНІМКАХ:
Арсенальці — найсильніші з перетягування канату.
Працює басейн.
Фінішує комсомольсько-молодіжна бригада слюсарів Бориса Барчука зі спортклубу «Дніпро» виробничого об'єднання «Комуніст».
Віталій Васильович ЄФИМОВ — ветеран!
Фото О. ДУМАНСЬКОГО.

стиль роботи — дзеркало справ

Для чого приймається рішення

На порядку денному зборів фізкультурно-спортивного активу Львівської області були завдання обласної фізкультурної організації по дальшій перебудові роботи спорттовариств і колективів фізкультури в світлі рішень XXVII з'їзду КПРС і XXVII з'їзду Компартії України. Без сумніву, порушені питання надзвичайно актуальні і відрадно, що нині мова йшла не про здобутки, а чи не вперше давався серйозний, критичний аналіз стану справ, вироблялася стратегія пошуку найефективніших форм, які б дозволили у стислі строки надолужити прогаяне.

ТАК, факти — уперта річ. Якщо раніше львів'яни за підсумками соціалістичного змагання поступалися лише киянам, то тепер вони вже ведуть боротьбу за 4—5 позиції. Чи не найголовнішим недоліком фізкультурного руху на Львівщині є те, що й досі не вдалося подолати горезвісні відомчі бар'єри.

Насторожує, що з кожним роком в області стає все менше командирів виробництва, які б приділяли активну увагу розвитку спорту на підприємствах. З року в рік критикується керівництво Львівського автобусного заводу, виробничих об'єднань «Кінескоп», «Полярон», імені 50-річчя Жовтня за те, що не дбає про спорудження власної спортивної бази. Час іде, а фізкультурники цих колективів і далі виступають тільки у ролі орендаторів.

Пригадую, ще чотири роки тому у своєму виступі секретар обкому партії Д. А. Яремчук говорив про те, що у найближчі три роки треба обладнати в області 10000 спортмайданчиків. Та ба! Кількість простих споруд останнім часом взагалі зменшилась. Зрештою, не дивно, що коли раніше за рівнем матеріальної бази Львівщина була однією з передових у країні, то тепер помітно відстала. Навіть наявна база використовується погано. Як, скажімо, легкоатлетичний манеж СКА. Чи взяти споруджений три роки тому сучасний стрілецький комплекс у Новояворівську. Про яку віддачу може йти мова, коли тут тільки одна штатна одиниця — завідуючого тиром.

На перший погляд, на Львівщині є все для підготовки атлетів високого рівня. Функціонують 87 ДЮСШ, 13 спеціалізованих спортшкіл, школа-інтернат спортивного профілю ШВСМ, інститут фізкультури. Розвивають спорт динамівці й армійці. Однак що з цього, коли нині лише кожен десятий тренер області готує майстрів спорту. Ніяк не стане центром наукових розробок інфізкульт, студенти якого рідко радують спортивними досягненнями. З кожним роком львів'яни все гірше виступають у таких медалемістких видах як бокс, легка атлетика, плавання, вільна і класична боротьба. Не відповідає вимогам сьогодення і робота ДЮСШ.

Немає чим похвалитися прикарпатцям і в розвитку масового спорту. Невпинно зменшується в області загін значківців комплексу ГПО. Близько 13 тисяч студентів взагалі не охоплені заняттями спортом. Ще тільки налагоджується робота в більшості зі 124 КСК. Не поспішають львів'яни і з впровадженням платних груп.

Звичайно, сказати, що на Львівщині перевелися сильні атлети — не можна. Нині 17 прикарпатців претендують на участь у чергових Олімпійських іграх. Є й передові колективи фізкультури, такі як спортклуб «Сокіл», виробничого об'єднання імені В. І. Леніна, однак дивує, що знаходиться дуже мало бажаючих перейняти досвід лідерів.

До речі, було випущено чимало критичних стріл на адресу профспілкових і комсомольських організацій, які часто ігнорують питання розвитку спорту. І тому красномовним було те, що з невідомих причин на зборах активу не було ні керівництва облпрофради, ні обкому комсомолу.

На зборах активу були прийняті рішення, які повинні сприяти масовому залученню жителів області до активних занять спортом, підготовці атлетів високого рівня. Важливо тільки, щоб ці рішення виконувалися, а не залишалися на папері.

В роботі зборів взяли участь секретар Львівського обкому Компартії України Д. А. Яремчук, заступник голови Держкомспорту УРСР П. Ф. Савицький.

В. МИХАЙЛОВ
Львів (телефоном).

листи з села

Коли є такі люди

Нотатки про культурно-спортивний комплекс села Голинь

I

СПОЧАТКУ все було як у людей. Зайшли до великого кабінету. Церемонно представились один одному. Посідали, приготувалися до солідної розмови. І раптом мене, вашого кореспондента, наче смикнуло щось:

— Скажіть, а для чого взагалі придумали цей КСК?

Вірте слову: спитав — і злякався. Ну хіба ж так починають? Не до дітей же в гості завітав. Голова колгоспу, голова сільради, голова райспорткомітету, голова ради колективу фізкультури. Четверо мужчин не першої, як-то кажуть, молодості. Життя і людей бачили. А ну коли вони у відповідь на моє примітивно-провокаційне запитання поцікавляться у мене: «Ви, шановний товаришу, екзаменувати нас приїхали?» — що я їм відповім?

Та вони нічого не запитували. Помовчали трохи, а потім голова колгоспу «Росія» Мар'ян Михайлович Посацький неголосно сказав:

— Для людей...

От сиджу, мучуся над статтею і сам себе запитую: а чи зміг би я так відповісти? Не зміг би. Мене, мабуть понесло б на заяложені «вимога часу», «з метою поглиблення», «для подальшого розширення», «для поліпшення і вдосконалення» і т. д. і т. п. А Мар'ян Михайлович сказав просто:

— Для людей...

Жителів у селах колгоспу «Росія» трохи більше 19 тисяч. А спортивні свята, які організовує Голинський КСК, збирають до 5 тисяч глядачів. Четверта частина! Великим містам таке й не снилося. Споруд таких ще не придумали. Найбільший у республіці стадіон лише сто тисяч вміщує. Скільки це процентів від загальної кількості киян? Отож...

Торік, у січні, Голинському КСК першому на Івано-Франківщині було надано право відкрити обласний огляд-конкурс роботи культурно-спортивних комплексів. За що така честь?

Передусім за базу. Не так вже й багато сіл у республіці, які мають по два стадіони. В Голині один стадіон, як про нього сказали, «для всіх», другий — шкільний. Як з'ясувалося, він теж для всіх. Є тут два спортзали, стаціонарний тир, реабілітаційний центр з сауною. Є й три, як сказав учитель фізкультури Василь Михайлович Гонський, «відкриті басейни». Побачивши, що я мало зі стільця не впав, змилостивився і пояснив не без гордості: «Через наше село протікають три річки».

Однак не базою єдиною. На жаль, ми знаємо чимало прикладів, коли є й база, і фахівці, і кошти, нема тільки одного — роботи. В Голині робота є. Наведу тільки одну фразу з офіційної, складеної авторитетною комісією довідки: «...рада КСК добилася залучення до участі в спортивно-масових заходах і до занять у спортивних секціях 900 чоловік з числа дорослого сільського населення». Погодьтеся: без хорошої організації такого показника не досягнеш, тільки справжня робота може дати подібний результат.

Ще один факт! Голова Калуського райспорткомітету В. Овчар називає Голинський КСК оргкомітетом з організації та проведення зимової й літньої спартакіад колгоспу «Росія», в яких беруть участь всі села, розташовані на території колгоспу. А коли до цього додати, що сіл таких вісім, що до програми кожної спартакіади входять змагання з 6—8 видів спорту і що в команді кожного села майже по 200 спортсменів, то стане зрозумілим обсяг роботи, який виконує КСК.

Найголовніше, а на мій погляд і найчесніше в роботі цього КСК те, що він не проводить непідготовлених заходів. «Без тренувань нема змагань». Це старе, багатьма добре забуте правило, в колективі фізкультури колгоспу «Росія» навутинням не взялося. Систематичну роботу футбольної, волейбольної та, скажімо, легкоатлетичної секцій, точніше, систематичні тренування — тут вважають справою першочерговою. На старти тут виходять люди підготовлені.

Скільки ж таких стартів відбувається в селі Голинь? У рішенні Калуського райвиконкому сказано: «Торік КСК організував 10 великих масових заходів. Найбільшим було спортивно-художнє театралізоване свято на стадіоні с. Голинь «Спорт і труд — поруч ідуть», яке зібрало понад 3 тисячі глядачів».

Сподіваюсь, наведене будь-кого з читачів переконає, що в селі Голинь КСК діє не на папері, а в житті, що атестація Івано-Франківського облспорткомітету — «Голинський КСК — один з найкращих у нашій області» — не є перебільшенням.

Тепер час запитати: а завдяки кому вдалося досягти таких результатів? Голова Голинської сільської Ради, він же голова координаційної ради КСК Іван Миколайович Блавицький на це запитання відповів так:

— Завдяки людям. Про них і напишіть. — Посміхнувся і додав: — Я розумію, про всіх написати неможливо. Ви головних «винуватців» викрийте. Ми їх знаємо...

II

ВСІ ми родом з нашого дитинства. І переважна більшість тих, хто в Голині так чи інакше причетний до фізкультури, закінчили місцеву школу. Спортивність у цих людей в крові. Таку формулу крові дала їм школа.

Питаєте, чи не перебільшує автор? А от судіть самі. Чи чули ви про загальноосвітню школу, 58 випускників якої отримали б фізкультурну освіту — вищу й середню? Не чули. І я до недавнього часу про таку не чув. Схоже, що Голинська СШ в республіці така одна. Є серед її вихованців 13 майстрів спорту, є заслужений тренер України, є голова райспорткомітету, є тренери та інструктори фізкультури. Та найголовніше, мабуть, те, що сорок випускників голинської школи працюють саме шкільними вчителями фізвиховання.

Це вони у такий спосіб віддячили своєму вчителеві Василю Михайловичу Гонському — пішли його шляхом. Більше того: у голинській школі поруч з Гонським працюють вчителями фізвиховання двоє його колишніх учнів М. Ф. Коцан і С. П. Грицак.

37 років тому Василь Михайлович провів свій перший урок з фізкультури. Сивоголовий, високе чоло, світлі уважні очі. Стримано всміхається у відповідь на запитання, про те, як він починав:

— Ох, давно це було... 1950 року приїхав я до школи з дипломом вчителя української мови і літератури. Познайомився вже тут, у Голині, з моєю майбутньою дружиною Ніною Іванівною. В ті часи вона єдина в Калуському районі мала вищу фізкультурну освіту. В школі не вистачало ще одного вчителя фізвиховання. Викладав я мову, історію, географію, конституцію та ще й Ніні Іванівні допомагав.

— Без спеціальної освіти?

— Чому ж, деяка освіта в мене була. В інституті я два роки відвідував факультативний курс з фізичного виховання. Крім основного диплома отримав ще й додаток до нього, який давав право викладати фізвиховання. До того ж мав кілька перших розрядів. Прагнув навчати дітей всього, що вмів...

— Виходило?

— Це не мені судити...

Сказав, як відрізав. Ну що ж, давайте ми візьмемо на себе роль суддів. Я довго розмовляв з Василем Михайловичем і беру на себе сміливість стверджувати, що він не просто високоосвічений, закоханий у свою справу вчитель. Він вчитель-новатор, вчитель, який копає глибоко, а бачить ще глибше. А ще він горда людина. Коли в п'ятдесяті роки остаточно вирішив перейти на фізичне виховання, пройшов, як він висловився, «для себе» повний курс інституту фізкультури — анатомію, фізіологію, біохімію, всі спеціальні програмні дисципліни. Все пройшов! Причому не для заліку, не для іспитів — для життя, для роботи.

Як працює Гонський, можна судити ось з чого. Василь Михайлович твердо переконаний, що урок фізкультури мусить не тільки навчати, не тільки давати емоційне навантаження. Урок, на його думку, повинен бути своєрідним 45-хвилинним тренуванням з обов'язковим, добре продуманим фізичним навантаженням. «На уроці фізкультури діти повинні трудитися, їм повинно бути важко — тоді буде користь, буде зріст».

Обізнані люди можуть посміхнутися: бач, чого захотів — у невеличкому шкільному залі (а він справді невеличкий) з однією перекладиною, одними брусами і одним канатом хоче за 45 хвилин дати тренувальне навантаження тридцятьом учням. Та річ саме в тім, що він дає таке навантаження. Дає тому, що придумав настінний пристрій — і отримав вісім перекладин, закріпив на стелі трубу — вісім канатів, ще з трьох труб придумав щось чудернацьке — вісім дівчаток чи хлопчиків можуть зміцнювати черевний прес. Тричі вісім — це 24. За таких умов можна за 45 хвилин провести урок-тренування? Безперечно.

Що ж до стадіону, то, зрозуміло, на бігові доріжки одночасно можуть вийти і тридцять, і вдвічі більше учнів. А от у довжину скільки одночасно можуть стрибнути? Один. У Гонського одночасно стрибають четверо — до стрибкової ями ведуть чотири доріжки розбігу. Не знаю, як ви, а я таке бачив уперше.

Отже, урок-тренування. А які результати? Учень голинської школи В. Кавальчук встановив найвище республіканське досягнення — метнув м'ячик на 93 метри 88 сантиметрів. А рекорд школи у підтягуванні на перекладині належить В. Хромею — 67 разів. Не певен, що в збірних СРСР з класичної та вільної боротьби є атлет, спроможний на таке.

Можливе скептичне зауваження ну, так це ж таланти, а як маса? Приїхала з Києва комісія, познайомилася з протоколами висловила сумнів: як це так може бути — всі учні в класі виконали підтягування на «відмінно», на золотий значок ГПО? Гонський посміхнувся і без зайвих слів запросив гостей на будь-який за їхнім вибором урок фізкультури. Прийшли. В класі не було жодного хлопця, який підтягнувся б менше 12 разів — «відмінно», не було жодної дівчини, яка виконала б вправу «піднімання тулуба» менше 25 разів — «відмінно». Повірила комісія, що в протоколах нема «липи». Повірила, як повірив і я, коли голова райспорткомітету Василь Михайлович Овчар сказав: «Та бери будь-який їхній клас і кидай у воду — жоден не потопне. Всі пливуть!»

Директор Голинської СШ Р. М. Ковальчук сказав: «До фізвиховання в школі таке ж серйозне ставлення, як до фізики чи математики. Це заслуга В. М. Гонського. І справу свою і себе він так поставив».

— Коли ми 1976 року трохи здивували білий світ...

Василь Михайлович Гонський — людина скромна, тому «трохи здивували». Насправді ж — приголомшили! Журналісти допитувалися: Голинь — це село чи селище міського типу? Голинь чи Голень, і де її шукати на карті?

А все через те, що 7 «г» потрапив одинадцять років тому до уславленого «Артека» на I Всесоюзні ігри «Старти надій» і посів там перше місце серед усіх сільських класів, перше місце — серед 12 українських класів і був четвертим серед 120 найспортивніших класів країни. А Гонський каже «трохи здивували».

Вони й сьогодні дивують. 9 разів були учасниками всесоюзних «Стартів надій». Переможно виступають на республіканських фіналах цих змагань. Що значить переможно? А ось приклад: метання м'ячика — перше місце, стрибки у довжину — перше, крос — перше, біг на 60 м — перше, гімнастика — друге, стрільба — третє. І як результат: загальне перше місце серед сільських класів України. Чи треба говорити, що таке абсолютно неможливе без великої педагогічної, виховної, організаторської і тренувальної роботи?

А зараз — невеличкий абзац, який автор дописує в матеріал, вже підготовлений до друку: в Одесі закінчилися республіканські фінали «Стартів надій-87». Четвертий «А» Голинської школи очолюваний М. Коцаном, посів перше місце.

Сподіваючись на те, що у читача тепер склалося хоча б загальне враження про працю В. М. Гонського, Н. І. Гонської (вона тепер на пенсії), М. Ф. Коцана та С. П. Грицака, про їхній внесок у діяльність Голинського КСК (Гонський — член координаційної ради), поговоримо про речі менш приємні. Почнемо з двох офіційних документів.

«Атестаційній комісії. Дирекції Голинської СШ.

Серед кращих учителів фізичного виховання нашої області більше трьох десятків років ми називаємо учителя Голинської СШ тов. Гонського В. М. Своїми досягненнями на республіканських та всесоюзних змаганнях за програмою масових дитячих «Стартів надій», багатоборства ГПО, піонерського 4-борства «Дружба», юнацьких спортивних ігор його вихованці здобули визнання та спортивну славу не тільки для Прикарпаття, а й для республіки. За досвідом тов. Гонського В. М. працює чимало вчителів нашої області. В 1986 р. в складі спортивної делегації нашої області він виїжджав до Соціалістичної Республіки Румунії по обміну досвідом спортивно-масової роботи, де гідно представляв учителів радянської школи. Комітет по фізичній культурі і спорту просить врахувати нашу думку при його атестації. Голова облспорткомітету П. Т. Перета».

«Дирекції Голинської СШ. Атестаційній комісії.

Учитель фізичного виховання Голинської СШ тов. Гонський В. М. — активний пропагандист фізкультури і спорту серед учнівської та сільської молоді. Ще з 1973 року на громадських засадах він працює старшим тренером збірної команди області з легкої атлетики серед сільських школярів. З того часу кожного року його вихованці повертаються з багатьма медалями. Василь Михайлович щиро ділиться досвідом роботи, виступаючи на районних, обласних та республіканських науково-практичних конференціях вчителів у Києві, Нікополі, Береговому та ін. Його фотографія на обласній дошці пошани кращих фізкультурних працівників. Обласна рада ДСТ «Колос», та облспорткомітет випустили плакат про досвід роботи тов. Гонського — «Мета його життя — спорт». Івано-Франківська обласна рада «Колос» порушує клопотання про присвоєння звання заслуженого вчителя УРСР тов. Гонському В. М. Голова облради ДСТ «Колос» Б. С. Іваницький».

У свою чергу й дирекція Голинської СШ представила В. М. Гонського до нагороди. Та жодне з цих прохань атестаційною комісією Калуського райвно не було взяте до уваги. Завідуючий райвно М. Ю. Гуцуляк написав резолюцію «Відповідає посаді й званню старшого учителя» — і все.

У зв'язку з цим виникають кілька слушних запитань. Чим керувався шановний М. Ю. Гуцуляк, математик за фахом, коли прийняв рішення не брати до уваги думку фахівців фізичної культури і думку колективу школи, в якій В. М. Гонський працює.

Невже В. М. Гонський, який уже давно має звання «старший учитель», не відповідає більш високому рангу — «вчитель-методист»? Коли справді не відповідає, як же тоді зрозуміти мовчазну, а може й не мовчазну згоду Калуського райвно на те, що обласний інститут вдосконалення вчителів щороку прикріплює до В. М. Гонського кілька своїх слухачів, Гонський ділиться з колегами досвідом, навчає їх, добре навчає, якщо за його досвідом працюють вчителі, якщо серед його учнів є вже вчитель-методист — Я. І. Гузоватий із сусіднього села Сивка-Калуська. Невже ж ця діяльність Гонського не є методичною роботою? На наш погляд, це ніщо інше, як зразкова робота вчителя-методиста. Виходить, робота є, а звання, яке збільшило б нинішній заробіток Василя Михайловича ще на 10 карбованців, — нема. Де логіка?

По-друге, невже вчитель, який так плідно працює в школі 37 років, якого знає і шанує вся країна (про В. М. Гонського не раз розповідали всесоюзні й республіканські видання) — невже цей вчитель не заслужив нагороди? Знов-таки: а тут де логіка? Кого ж нагороджувати, як не таких, як Гонський?

Цікава деталь: Василь Михайлович спочатку відмовився розмовляти на цю тему — «Це дрібниці. Справі від цього ні парко, ні жарко». Ні, це не так. Кожен мусить отримувати заслужене чесною працею. І заважати цьому неприпустимо. Навіть, якщо «стосунки не склалися». Річ у тім, що М. Ю. Гуцуляк колись працював у Голинській школі організатором позакласної роботи. У Гонського були до колеги ділові претензії. На думку кількох моїх співрозмовників, тепер «претензії» має Гуцуляк.

От хоча б такі:

— У вас, Василю Михайловичу, — сказав М. Ю. Гуцуляк, — нерозмічений спортзал.

— Вибачте, не розумію вас. У нас же є розмітка баскетбольна, волейбольна і місце для шикувань визначене. Хіба ж...

— А я кажу — нерозмічений!..

«Аргумент», як бачите...

Якось Гонський проводив урок за конспектом військкомату, навчав школярів-допризовників виконувати шикування, перешикування, всілякі повороти. Команди віддавав, як на військовій службі, російською мовою. А коли почалася основна частина уроку, вчитель української школи запросив своїх підопічних до перекладин, брусів і, скажімо, баскетбольного щита українською мовою. М. Ю. Гуцуляку це не сподобалося.

А, власне, чому? Школа українська, мова рідна — де ж тут порушення?

Так, порушень ніяких нема, зате є чиновницькі амбіції, є й «пам'ятливість», якою відзначаються деякі керівники. Тільки все це зараз вийшло з моди. Час тепер такий.

4 квітня цього року в передовій статті «Новаторство в школі» газета «Правда» сказала: «Згуртована сила громадської думки повинна брати під захист педагогічне новаторство, давати відсіч консерватизму, звідки б він не походив — з середини чи з-за меж школи. За партою починається все, що радує нас, турбує, тривожить і засмучує».

За партою, точніше в спортзалі В. М. Гонського починається те, що радує нас...

III

ЯКИМИ словами розповісти людям про Ярослава Петровича Шпенюка? Де знайти ті єдині слова, якими тільки й можна про нього розповісти? Знаєте, з чого я почну: розмовляв з Ярославом Петровичем якихось півгодини, та абсолютно певен, що ніколи в житті не забуду його. Є люди, які входять у наші душі відразу й назавжди...

13 грудня 1946 року молодого робітника затягло шестірнею машини. 17-річний Ярослав втратив обидві руки. Два роки не виходив з лікарні. А коли вийшов, не знав, куди піти. Про ті часи він сказав просто: «Жити хотілось, але як?»

Які розваги були в селі через рік після війни? Кіно раз на місяць, танці в клубі. До клубу він не ходив. Ішов до футбольного поля. Ставав подалі від усіх. Дивився. До нещастя його ставили воротарем, коли хлопці збирались у футбола поганяти. А тепер? Всілякі бувають воротарі, тільки не безрукі.

В селі не було команди. Ярослав її створив. Був її тренером, капітаном і гравцем. Мати зітхала й хрестилася. Посвітлішало обличчя сина. Як тренувався сам Ярослав Шпенюк, як від нього прагнули не відставати хлопці, можна судити з того, що 1949 року «збірна» села Хотин, про існування якої знали хіба що тільки ті, хто в ній грав, перемогла одну з найсильніших у Калуші команд — «Спартак» — 5:0. Три голи забив центральний нападаючий Ярослав Шпенюк.

Бачили цю гру голова облради «Спартак» Віктор Дмитрович Чедлеєв та інструктор облради Семен Вольфкович Цвенглер. Як потім з'ясувалося, вони бачили не тільки гру. Вони побачили значно більше. Наступного дня прийшли голова та інструктор до хати Шпенюків і офіційно, в присутності рідних попросили Ярослава стати платним тренером калуського «Спартака» і на громадських засадах — головою райради «Спартак».

— Я ніколи не забуду цих людей, вони дали мені життя... Я заплакав, а Цвенглер почав кричати на мене. Кричав, що ніколи в житті не бачив, щоб людина так чудово грала в футбол, кричав, що моя команда ще стане чемпіоном України, кричав, що у мене золота голова. Про свою голову я був значно скромнішої думки. Крик Цвенглера так приємно було слухати!.. Чедлеєв мовчав, стояв біля моєї матері і мовчав... Сьогодні, мабуть, мене добряче критикували б на засіданні федерації, а тоді я просто взяв і всю мою сільську команду записав спартаківцями. 1952 року ми виграли кубок району, перемогли «Хімік». Це був солідний колектив...

У сільській команді Шпенюка грав захисником Мар'ян Посацький. Здоровань. Ще боротьбою й боксом займався. З армії повернувся першорозрядником, чемпіоном Далекого Сходу. Обрали першим секретарем райкому комсомолу, а в 27-річному віці став головою колгоспу. І відразу характер показав, висунув Ярославу Петровичу, який уже шість років тренував колгоспних футболістів, ультиматум: «Очолюй колектив фізкультури!» Довелося підкоритися.

— 27 років ми керуємо, — Мар'ян Михайлович сміється. — Шпенюк — спортом, Посацький — колгоспом. Здається, справляємося...

Колгосп «Росія» — найзаможніший у районі. Три перехідні Червоні прапори. Цей колгосп колгоспників не шукає. Навпаки: скажімо, на посаду оператора машинного доїння — черга. Є чого чекати: заробіток — 190—340 карбованців. В кожному селі — нова школа зі спортзалом, в кожному селі — стадіон. В колгоспі 7 реабілітаційно-оздоровчих центрів. Цього року починається в Голині будівництво нового клубу і спортзалу. На 1989 рік планують спорудити критий басейн.

А що із спортом? Футбол тут поза конкуренцією. В колгоспі шість команд. Збірна «Росії», яку 31 рік тренував Шпенюк, була чемпіоном області, півфіналістом розиграшу Кубка УРСР. Зараз голинський «Колос» грає на першість республіки серед колективів фізкультури.

Однак не футболом же єдиним. Починаючи з 1974 року, «Росія» — переможець майже всіх районних спартакіад. Щороку тут виховують майже два десятки першорозрядників, понад сто спортсменів масових розрядів і значківців ГПО.

Колектив фізкультури «Росії» — маяк. Голова Калуського райвиконкому Іван Гнатович Олефіренко запросив на голинський стадіон голів сільрад та керівників господарств району і запитав, чи подобається їм цей стадіон.

— Подобається! — дружно відповіли запрошені.

— Ну й чудово, щоб у кожному селі був такий!..

Інструктора фізкультури в колгоспі «Росія» нема. Все лежить на плечах інваліда першої групи Я. П. Шпенюка. Вже 33 роки лежить.

— От представили його на звання «Заслужений працівник фізичної культури», — сказав Посацький і запитав: — Як думаєте, дадуть?..

Мар'ян Михайлович Посацький та Ярослав Петрович Шпенюк — члени координаційної ради культурно-спортивного комплексу села Голинь.

Я. ДИМОВ,
спеціальний кореспондент «Спортивної газети».

Калуський район
Івано-Франківської області.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Колектив «Спортивної газети» приєднується до клопотання про присвоєння почесних звань «Заслужений учитель УРСР» — В. М. Гонському, «Заслужений працівник фізичної культури УРСР» — Я. П. Шпенюку.

фотоінформація

...І торт на замовлення

У СПРАВЖНЄ свято для любителів шахів вилилось виїзне заняття університету шахової культури Львівського Палацу шахів, яке відбулося в селі Липник Нестеровського району. В гості до учнів місцевої середньої школи приїхали екс-чемпіонка СРСР, неодноразова учасниця змагань претенденток на звання чемпіонки світу міжнародний гросмейстер Марта Літинська, екс-чемпіон СРСР, заслужений тренер Азербайджанської РСР, тренер чемпіона світу з шахів Г. Каспарова міжнародний гросмейстер Йосип Дорфман та майстер спорту Володимир Білинський.

Директор школи, керівник шахового клубу «Старт» колгоспу імені Чапаєва О. І. Примак звернувся до присутніх з вітанням, представив гостей і запросив до нового шкільного шахового клубу. Марта Іванівна Літинська розрізала червону стрічку. Клуб відкрито. Всі зібралися в актовому залі. Учасники шкільного вокально-інструментального ансамблю «Мрія» привітали гостей щирою піснею. М. Літинська та Й. Дорфман розповіли про боротьбу за світову шахову корону, відповіли на численні запитання.

Після невеликої перерви Й. Дорфман і М. Літинська провели сеанс одночасної гри на 25 дошках, а В. Білинський продемонстрував гру всліпу. Підсумок був на користь іменитих гостей. Та переможців і переможених було нагороджено смачним призом — спеціально замовленим шаховим тортом.

О. І. Примак говорить:

— Проблема проведення дозвілля сучасною молоддю стоїть гостро. Заповнити його мудрою, розважливою грою, яка спонукає до обдумування вчинків, розвиває логічне мислення — це першочергове завдання. А далека перспектива? Прийде час — і вчорашні школярі стануть дорослими людьми й зможуть навчити своїх дітей захоплюючій грі...

Дирекція школи провела анкетне опитування дітей з метою вивчення стану захопленості шахами. Перша мета: всіх навчити грі. Наступний етап — заохотити учнів до самостійних занять шахами. Паралельно розв'язується і завдання третього етапу — робота з найобдарованішими. Допомогу в цьому надає кандидат у майстри з сусіднього міста Рава-Руська Т. Гарячий. Допомагає ентузіастам і правління місцевого колгоспу імені Чапаєва на чолі з головою І. Е. Кубаєм.

Зустрічі з відомими спортсменами викличуть і в дітей, і в молоді села ще більший інтерес до занять шахами.

Р. ГАЛИЧ,
організатор позакласної і позашкільної роботи Липницької середньої школи.

Львівська область.

НА ЗНІМКАХ:
Отак «по-шаховому» зустрічали гостей зі Львова.
Сеанс дає гросмейстер М. ЛІТИНСЬКА.

ТАБЛО

РЕГБІ

ХАРАРЕ. У заключних двох матчах свого турне по Зімбабве збірна СРСР перемогла один з найсильніших клубів цієї африканської країни — «Мідлендз» — 38:9 (11:6) та поступилася національній команді — 9:18 (6:0). Нагадаємо, що в першому поєдинку збірних успіх був на боці гостей — 16:12.

СПОРТИВНЕ ОРІЄНТУВАННЯ

СОФІЯ. Радянські спортсмени вперше взяли участь у традиційних міжнародних змаганнях з спортивного орієнтування на Кубок Болгарії, які проходили поблизу міста-курорта Варни, і перемогли. Серед чоловіків відзначився Айгарс Лейбомс з Риги, а серед жінок — Надія Малигіна (Сиктивкар).

внесок федерації

У пошуках нових чемпіонів

БІГ на витривалість нині є відстаючою ділянкою не тільки в нашій республіці, а й у масштабах всієї країни. Дзвінкі перемоги Куца та Болотникова залишилися в далекому минулому, а рівних цим олімпійським героям атлетів давно не видно. На Україні складено цільову програму розвитку бігу на витривалість. Саме про її виконання і йшлося на черговому засіданні президії Федерації легкої атлетики республіки, в якому взяв участь заступник голови Держкомспорту УРСР В. П. Борзов.

Звичайно, чекати від виконання намічених для розвитку бігу на витривалість заходів миттєвих результатів не доводиться, та все ж президія констатувала, що робота відповідальних за цю справу тренерів і комплексної наукової групи поки що недостатня, і ухвалила заслухати наприкінці року інформацію про виконання першочергових заходів.

На порядку денному були також питання про роботу комісії федерації по підготовці резерву і хід підготовки юніорів республіки до чемпіонату Європи в Бірмінгемі, а також про підготовку основної збірної України до чемпіонату СРСР.

Цей рік, як відомо, оголошено роком легкої атлетики, крім того, невдовзі буде відзначено і сторіччя вітчизняної легкої атлетики. З цього приводу федерація також ухвалила відповідні рішення.

повертаючись до надрукованого

Чи бути яхт-клубу в Ялті?

Так називався лист до редакції, опублікований у газеті 7 травня цього року. В ньому йшлося про те, що в Ялті — місті на узбережжі — немає умов для занять парусним спортом. Що єдиний невеличкий віндсерфінг-клуб ніяк не діждеться поліпшення умов роботи. Що Ялтинський міськвиконком не робить практичних кроків до залучення молоді до такого романтичного і популярного виду спорту. До того ж зазначалося, що створення на півдні республіки яхт-клубу відкрило б ширші можливості для прогресу парусу на Україні в цілому.

А ТЕПЕР повернімося на кілька років назад. Це було восени 1984 р. Ялта вперше приймала чемпіонат України з парусного спорту. До міста приїхали фахівці, представники не тільки Республіканської, а й Всесоюзної федерацій з парусного спорту. Вони спілкувалися з керівниками міськвиконкому, вели бесіди в міськкомі партії про те, що Ялта — за своїми природними можливостями, за наявністю добрих комунікацій і справді може стати містом яхтсменів. Навіть обговорювалися практичні кроки, зокрема, йшлося про те, що ініціатором будівництва яхт-клубу міг би виступити морський порт. Бути, так би мовити, базовою організацією. Обговорювалася й можливість кооперування коштів.

Та, як бачимо з опублікованого в газеті листа, практичні кроки так і залишилися умовними. Публікацію «Чи бути яхт-клубу в Ялті?» редакція надіслала до Ялтинського міськвиконкому з проханням повідомити, які перспективи в цієї справи. Відповіді поки що немає. Однак натомість прийшов лист отакого змісту:

«Інститут «Діпроміст» має значний досвід проектування спортивних споруд — Льодовий стадіон у Києві, ШВСМ, яхт-клуб на Київському морі, спортивні бази в Карпатах. Познайомившись у Ялті зі станом питання про будівництво яхт-клубу, вважаю за необхідне поділитися своїми міркуваннями.

Є попередня домовленість з керівництвом Ялтинського міськвиконкому про те, що він міг би виступити замовником як по проектній документації, так і по будівництву. Однак на цьому рівні не вирішується питання про генпідрядну організацію. Тому належало б створити ініціативну групу за участю громадськості, Держкомспорту УРСР та інституту для підготовки пропозицій про проектування і будівництво яхт-клубу. Надати клубові статус Кримського центру парусного спорту. Визначити цю будову як комсомольську. Редакції взяти під контроль хід підготовки, проектування та будівництва Центру.

Головний спеціаліст «Діпроміста» А. Масловський».

Чи не правда, цікава пропозиція? Щодо редакції, ми б одразу до неї внесли хіба що одне доповнення — можливо, такому клубові більш личив би статус Республіканського профспілкового парусного центру? Чому саме? Та спортивна база, яка є нині в Ялті, зокрема, басейн, стадіон, готель, належить саме профспілковому спортивному товариству (раніш — «Авангардові»). Нині до цього центрального комплексу приєдналися й інші споруди. А якби до нього додався ще й парусний центр, то це й справді був би міцний осередок оздоровлення і розвитку спорту.

Ми звертаємося сьогодні до тих, кому не байдужа доля парусного спорту, хто любить гарт і відпочинок під вітрилами, від кого, врешті, залежить, чи бути яхт-клубу в Ялті, з проханням поділитися на сторінках газети своїми міркуваннями, пропозиціями з цього приводу. Вітрила ж бо справді повинні бути окрасою прибережного міста, курорту зі світовою славою.

В. ПОЖИЛОВА.

футбол

Вища ліга

Почалося друге коло

Забивши два м'ячі у ворота «Гурії», футболіст «Жальгіріса» Нарбековас упевнено лідирує в суперечці бомбардирів. Матчем «Гурія» — «Жальгіріс» — 0:2, розпочалося друге коло всесоюзного чемпіонату.

ТРЕТЬОГО липня в Києві місцеве «Динамо» прийматиме мінських одноклубників. Тренувально - відновлювальний цикл для киян завершився. 28 червня динамівці в товариському матчі поступилися сімферопольській «Таврії» — 2:3. Голи в них забили Заваров (39 хв.) та Бєланов (47), у кримчан відзначилися Леонов (20), Дементьєв (69), Причиненко (72). «Динамо» виступало в такому складі: Михайлов (Чанов, 46), Горілий (Яремчук, 30), Балтача, Кузнецов, Дем'яненко, Рац (Каратаєв, 69), Шматоваленко, Баль (Євсєєв, 60), Заваров, Євтушенко (Морозов, 81), Бєланов.

Кубок СРСР

Тепер з найсильнішими

ПРОВЕДЕНО матчі 1/32 фіналу розиграшу Кубка країни 1987/1988 років. Ось їх результати: «Даугава» (Рига) — «Металург» (Запоріжжя) — 2:1, «Нива» (Тернопіль) — «Кривбас» (Кривий Ріг) — 2:1, «Атлантас» (Клайпеда) — «Колос» (Нікополь) — 2:0, «Торпедо» (Луцьк) — СКА «Карпати» (Львів) — 1:0, «Дружба» (Майкоп) — «Авангард» (Курськ) — 3:2, «Шинник» (Ярославль) — «Металург» (Липецьк) — 1:0, «Атоммаш» (Волгодонськ) — «Сокіл» (Саратов) — 1:0 (0:0, додатковий час — 1:0), СКА (Ростов-на-Дону) — «Уралан» (Еліста) — 0:0 (по пенальті — 6:7), «Локомотив» (Москва) — «Котайк» (Абовян) — 4:1, «Ротор» (Волгоград) — «Колхеті» (Поті) — 2:1, «Червона Пресня» (Москва) — «Торпедо» (Кутаїсі) — 1:0, «Спартак» (Орджонікідзе) — «Динамо» (Сухумі) — 1:3, «Крила Рад» (Куйбишев) — «Кузбас» (Кемерово) — 1:2, «Пахтакор» (Андижан) — «Геолог» (Тюмень) — 4:2 (2:2, додатковий час — 2:0), «Нафтовик» (Фергана) — «Памір» (Душанбе) — 1:0, «Пахтакор» (Ташкент) — «Хімік» (Джамбул) — 3:1.

З 1/16 у розиграш включаються найсильніші — команди вищої ліги. Пари такі: «Спартак» — «Даугава», «Шахтар» — «Нива» (Тернопіль), «Торпедо» (Москва) — «Атлантас», ЦСКА — «Торпедо» (Луцьк), «Зеніт» — «Дружба», «Динамо» (Тбілісі) — «Шинник», «Арарат» — «Атоммаш», «Дніпро» — «Уралан», «Динамо» (Київ) — «Локомотив», «Гурія» — «Ротор», «Металіст» — «Червона Пресня», «Динамо» (Мінськ) — «Динамо» (Сухумі), «Динамо» (Москва) — «Кузбас», «Нефтчі» — «Пахтакор» (Андижан), «Жальгіріс» — «Нафтовик», «Кайрат» — «Пахтакор» (Ташкент).

На цьому етапі суперники зустрічатимуться вдома і в гостях. Перші матчі пройдуть на полях команд вищої ліги 5 (у цей день гратимуть «Спартак» — «Даугава» і ЦСКА з луцьким «Торпедо») і 6 липня (решта колективів); «Жальгіріс» з «Нафтовиком» виступатимуть 2 серпня.

Друга ліга

Незатишно гостям

Перенесений з 15 березня на 27 червня перший тур змагань команд української зони другої ліги пройшов за явної переваги господарів поля.

ЄДИНУ перемогу на виїзді вдалося здобути павлоградському «Шахтарю», який виграв у «Зірки» — 1:0. Ще у двох зустрічах зафіксовано нічиї. «Кристал» і «Ворскла» зіграли з рахунком — 0:0, «Буковина» і горлівський «Шахтар» — 2:2.

У решті поєдинків перемогу святкували команди, що виступали вдома. Звичайно, найбільшу увагу було прикуто до матчів, у яких брали участь лідери. І цього разу вони здобули по два очка. «Прикарпаття» впевнено подолало «Спартак» — 3:0, а тернопільська «Нива» у складнішому двобої — «Маяк» — 2:1. Ще один претендент на підвищення в класі — «Таврія» свою зустріч з «Нафтовиком» пропустила, оскільки напередодні проводила товариський матч з київським «Динамо». Матч «Новатора» з торпедівцями Луцька заплановано на восьме жовтня.

Результати інших поєдинків: «Чайка» — «Десна» — 2:0, «Океан» — СКА К.— 3:0, «Суднобудівник» — «Нива» Вц. — 1:0, СКА Од. — «Поділля» — 1:0, «Торпедо» Зп. — «Авангард» — 1:0, «Закарпаття» — «Динамо» — 3:1.

думка глядача

Всі рівні перед грою

Дедалі частіше в пошті відділу футболу трапляються листи, написані жінками. Поодинокі випадки, пригадується, були й раніше. То хтось скаржився, що телебачення надто багато уваги приділяє репортажам з «нудних і нікому не потрібних матчів, та ще й тоді, коли на іншій програмі демонструється «Сімнадцять миттєвостей весни», або співають Пугачова з Леонтьєвим». То знову чоловік замість того, аби допомогти по господарству, ледь не кожного вечора зникає на стадіон, а решту вільного часу витрачає на пустопорожні балачки про якісь там «Динамо» чи «Спартак».

Словом, ставлення жінок до футболу трактувалося однозначно. І самими жінками, і чоловіками. І, що гріха таїти, журналістами. Щоправда, серед останніх здебільшого тема «Жінки і футбол» користувалася популярністю серед майстрів гумору, карикатуристів.

ТА ОСЬ свіжа пошта. «Уже півроку регулярно одержую «Спортивну газету». Як і сподівалась, знаходжу в ній багато для себе цікавого, особливо про футбол. Може хтось і здивується, що футболом захоплюється дівчина, але зараз без свого захоплення не уявляю життя. Раділа разом з іншими болільниками перемогам киян у минулому році. Прошу передати мої поздоровлення динамівцям — їхня перемога у фіналі Кубка СРСР просто блискуча. Нехай вони знають, що болільники завжди з ними. І в світлі дні перемог, і в темні дні невдач. З повагою. Палка прихильниця київського «Динамо» **Марійка Б.** з Івано-Франківської області».

Зверніть увагу на підпис. Щирість Марійки в ставленні до футболу, певно, не поділяють її подруги. Поки що не поділяють...

17-річна **Алла Кумпан** з Кривого Рога не приховує свого захоплення: «Після здобуття динамівцями Кубка країни в мене був такий чудовий настрій, що наступного дня склала іспит з фізики на «чотири». Вболіваю за «Динамо» вже 5 років».

Ольга Чердаклієва та **Ірина Шинкар** з Києва не задовольняються самим лише відвідуванням стадіону в дні матчів. Вони грають у футбол на шкільному майданчику, але хотіли б серйозно тренуватися під наглядом фахівців. Причому дівчата зауважують, що футболом займалися б і їхні подруги.

А чому б і справді не організувати в республіці секції жіночого футболу? Для початку можна було б відкрити абонементні групи, визначити, бодай приблизно, кількість бажаючих. Якої думки про це фізкультурні організатори? Адже давно перестали бути лише чоловічими волейбол, баскетбол, гандбол, водне поло. Чи, може, чоловіки побоюються конкуренції, зміщення наголосу глядацьких симпатій?

У Європі зустрічі футбольних жіночих команд відвідують тисячі болільників, яких приваблюють саме видовищність у грі, висока технічна майстерність. Ще 1970 року в Італії відбувся перший неофіційний футбольний жіночий чемпіонат світу, переможцем якого стала команда Данії. Фінальний матч проходив у Турині, і стадіон не зміг вмістити всіх бажаючих. Оглядач найавторитетнішого спортивного видання Італії «Гадзетта делло спорт» писав про фінальну зустріч: «Гра показала, наскільки еволюціонував жіночий футбол і наскільки помиляються ті, хто його заперечує. Саме скептикам варто було б подивитися гру датчанок, помилуватися їхньою чіткою манерою обробки м'яча, орієнтуванням на полі, високим розумінням колективного творчого футболу».

Спеціально для наших скептиків повідомимо, що в червні 1984 року завершився розиграш першого офіційного чемпіонату Європи серед жінок, проведеного під егідою УЄФА. А нинішнього року ФІФА прийняла рішення провести офіційний чемпіонат світу в Японії. 1982 року вперше в історії західнонімецького футболу диплом тренера одержала 26-річна Тіра Тене-Майер (славнозвісний Франц Беккенбауер, який очолює національну збірну ФРН, досі такого диплома не має). В Італії з успіхом судить матчі чоловічих команд дипломований арбітр Рафаела Мулас із Туріна. У ФРН президентом професіонального клубу «Армініа» (Білефельд) обрано Гізелу Швердт. 1985 року норвежка Еллен Віллі увійшла до складу ради футбольної асоціації своєї країни.

А як у нашій країні? Ще 1913 року в Москві було створено кілька жіночих команд. Капітаном однієї з них була С. Мальцева, яка згодом неодноразово ставала чемпіонкою СРСР з тенісу. Влітку 1971 року закарпатська обласна рада товариства «Авангард» організувала турнір, в якому виступили одинадцять жіночих команд. Того ж року подібні змагання відбулися в Литві, а восени на переповненому харківському стадіоні «Металіст» закарпатські футболістки зустрілися з харків'янками. Нарешті, варто нагадати, що згідно зі спеціальним рішенням ФІФА жіночий футбол входить до компетенції національних федерацій. У тому числі й Федерації футболу СРСР...

Юлія Друніна написала такі рядки:

В сердце взрослого человека
Скрыт ребячий волшебный мир.
А футбол — это детство века,
Это рыцарский наш турнир...

Досі ми цитували листи юних прихильниць найпопулярнішої гри. Та «рицарський турнір» підкорює серця не тільки школярок і студенток. Ось лист, що надійшов з Рязані від **Лариси Федорівни Бламар**: «Прочитала, що Олег Блохін, можливо, гратиме в одному з угорських клубів. Чи варто багато говорити про те, хто такий Блохін у нашому футболі? І як його любимо ми — болільники? Знаю, що професіонали часто грають за рубежем. Але й знаю, переконана в цьому, що для Олега футбол не тільки засіб для добуття матеріальної винагороди. Він живе футболом, віддає йому серце й душу.

Розумію, що рано, чи пізно для кожного настає час прощання з футболом. Та Олегові думати про це ще рано. Він же як грає! І, як на мене, ще не один рік гратиме. Знаєте, жінки завжди оцінюють чоловіків більш краще, ніж самі чоловіки. Мені вже сорок років, я за Олегом слідкую з самого початку його появи на полі. Звісно, слідкую, дивлячись на екран телевізора. Як то кажуть, «живим» я його бачила лише вісім разів у Москві (інколи їжджу до столиці на матчі киян, хоча й дуже складно викроїти час — у мене двоє синів, турбот вистачає). Запевняю, що йому й зараз немає рівних. Не вірю, що Олег кудись поїде. Футболіст-Блохін належить нам. Ми не хочемо розлучатися з Вами, Олег Блохін! І знайте, що на трибунах Лужників у Вас тисячі шанувальників. Нехай не всі вони вболівають за київське «Динамо», але всі вони вболівають за Олега Блохіна».

...Дедалі більшає жінок на трибунах стадіонів, ширшає від них пошта. То що, потіснимося? «Футбол — це цілий світ, де президенти, королі, робітники, чиновники, артисти на 90 хвилин рівні перед грою. Він, як пароль, як есперанто трощить бар'єри недовір'я та бундючності, відкриває душі людей і двері домівок, а, значить, це — частинка нашого життя», — так сказав народний артист РРФСР Олександр Калягін.

Потіснімося! Перед грою рівні і жінки.

Д. АЛЕКСАНДРЕНКО,
футбольний оглядач «Спортивної газети».

ТАБЛО

ТЕНІС

ЛОНДОН. У розпалі Уїмблдонський турнір, який часто називають неофіційною світовою першістю на трав'яних кортах. Калінінградець О. Волков і мінчанка Н. Зверєва вийшли до 1/8 фіналу. Зверєва, яка була торік чемпіонкою Уїмблдона серед дівчат, пограпила до числа 16 найсильніших, перемігши американку Е. Херіксон — 6:3, 6:3, а Волков завдав сенсаційної поразки одному з провідних тенісистів світу Б. Джілберту (США) — 7:6, 0:6, 6:3, 6:4. Головною ж сенсацією турніру поки що є перемога австралійця П. Дуена над чемпіоном турніру двох останніх років Б. Беккером з ФРН — 7:6, 4:6, 6:2, 6:4. На жаль, вибула із змагань львів'янка Л. Савченко. Після виграшу у Г. Магерс (США) — 3:6, 6:4, 6:4, вона поступилася західнонімецькій тенісистці С. Ханіке — 3:6, 3:6. У парних змаганнях Савченко і москвичка С. Пархоменко взяли гору над англійським дуетом В. Лейк — К. Вуд — 6:2, 6:0.

легка атлетика: Кубок Європи

Не добігли, дострибали

«Флорентійську чашу» — золотий келих роботи старовинних італійських майстрів, нагороду найсильнішій чоловічій легкоатлетичній збірній, завоювали на Страговському стадіоні в Празі спортсмени збірної СРСР.

ЗАВДЯКИ в основному успіхам стрибунів і метальників, вони набрали 117 очок. Це п'ятий такий успіх нашої чоловічої команди (Кубок Європи нині розігрувався водинадцяте).

Друге місце посіли легкоатлети НДР — 114,5, далі — команди Великобританії — 99,0, ФРН — 88,0, Італії — 87,0, Чехословаччини — 73,0, Іспанії — 72,0, Польщі — 58,5.

«Срібна дівчина» — приз кращій жіночій збірній Європи — дісталася спортсменкам НДР. Їхня перевага над усіма суперницями була вагомою: НДР — 119 очок, СРСР — 92, Болгарія — 86, ФРН — 77, Великобританія — 59,5, Чехословаччина — 51,5, Польща — 45, Франція — 45.

Головними діючими особами на бігових доріжках були, як правило, не наші атлети. Лише двічі довелося святкувати перемогу спортсменам у червоних майках збірної СРСР. Вперше, коли естафетний квартет у складі ленінградця О. Євгеньєва, ворошиловградця В. Бризгіна, карагандинця В. Муравйова та В. Крилова з Ульяновська став найшвидшим на дистанції 4×100 м — 38,42. Вдруге, коли рижанин І. Казанов переміг на 110-метровій бар'єрній дистанції — 13,48.

А от нашим стрибунам не було рівних. Роберт Емміян з Ленінакана знову порадував — стрибком на 8.38, рекордсмен світу Ігор Паклін із Фрунзе впевнено виграв суперечку висотників — 2.32. Олег Проценко з Підмосков'я був першим у потрійному — 17.61, новачок збірної 19-річний алмаатинець Григорій Єгоров — у стрибках із жердиною (з особистим рекордом) — 5.70. Відмінно виступили і метальники, поступившись тільки в штовханні ядра Ульфу Тіммерману із НДР — 22.01.

Серед дискоболів першим був В. Кідікас із Вільнюса — 66.80, серед метальників молота — чемпіон світу ростовчанин С. Литвинов — 82.28, серед списометальників (до речі, тут виступав новий рекордсмен світу Ян Желєзни з ЧССР) — алмаатинець В. Євюков — 84.86.

Єдиним атлетом, який спромігся на «дубль» в індивідуальному заліку, був спринтер з Великобританії Лінфорд Крісті, він став найсильнішим на 100- і 200-метрівках (відповідно — 10,23 та 20,63). Томас Шенлебе з НДР пробіг 400 м за 44,96, італієць Франческо Панетта — 3000 м з перешкодами — з кращим результатом сезону в світі — 8.13,47.

Спортсменки НДР були першими в 11 з 16 видів програми і, як правило, демонстрували високі результати. 100 м М. Гьор пробігла за 10,95, 200 — С. Гладіш — за 21,99 (в Майї Азарашвілі з Тбілісі — п'ятий результат — 22,88). Та, мабуть, найяскравішу перемогу здобула Тетяна Самоленко з Запоріжжя: нечуваним прискоренням на останніх метрах 800-метрової дистанції вона випередила рекордсменку світу Ярмілу Кратохвилову (ЧССР) і Крісту Вахтель із НДР — 1.59,26. Перемогли наші дівчата і в естафеті 4×400 м — час В. Ікаунієце з Огре (Латвія), киянки М. Пінігіної, харків'янки Л. Джигалової та москвички О. Назарової — 3.20,41.

Рекордсменка світу москвичка Наталя Лисовська була кращою серед штовхальниць ядра — 21.56, мінчанка Наталя Єрмолович — другою з метання списа — 54,41 — слідом за Петрою Фельке (НДР) — 71,26. Другими призерами стали також москвичка Т. Бикова — в стрибках у висоту (переможниця — С. Костадінова — 2.00), москвичка Г. Чистякова в стрибках у довжину — 7.15 (переможниця Х. Дрехслер із НДР — 7.26).

хокей на траві: вища ліга

Бажання підкріплюються майстерністю

ЧЕМПІОНАТ СРСР З ХОКЕЮ НА ТРАВІ. Жінки. Вища ліга. І коло, III тур. Гродно, Москва. 26—29 червня.

ГРОДНО. Тут трійка торішніх призерів екзаменує господарок поля та двох новачків групи найсильніших.

«Колос» (Бориспіль) — «Спартак» (Москва) — 5:0 (2:0).

Голи: Кузнецова (8), Красникова (18, 38, 52), Ложникова (69). На 60 хв. Бузунова («Спартак») не реалізувала пенальті.

«Колос» — «Текстильник» (Тирасполь) — 5:1 (2:1).

Голи: у «Колоса» — Салімова (6), Кузнецова (9), Валуйська (39, 59), Разутова (55); у «Текстильника» — Петровська (15).

Адміністратор «Колоса», суддя всесоюзної категорії Л. Вайнерман повідомив:

— Діючи в обох іграх гострокомбінаційно й нестандартно (наскільки це дозволяло розкисле від дощів натуральне поле), наші дівчата відразу змушували суперниць відходити назад і майже не пускали їх на свою половину. А конструктор атак Красникова ефективно виконувала диригентську місію.

Голів, як бачите, бориспільчанки забили чимало. Перші чотири м'ячі у ворота спартаківок та перший забитий наступного дня, стали наслідком нешаблонних розиграшів штрафних кутових. Ще три — після кинджальних сольних проходів Ложникової, Кузнецової та Разутової, що завершувалися прицільними ударами в дальні кути воріт. Валуйська двічі дотепними «свічками» перекидала м'яч через голкіпера.

Додамо: якби «Колос» використав усі сприятливі нагоди, то рахунки цілком могли б бути двозначними. Натомість суперницям пощастило лише по кілька разів потурбувати нашого воротаря Фролову. Тираспольчанкам усе ж поталанило забити гол престижу, а ось «Спартаку» не допоміг навіть пенальті: центрфорвард збірної СРСР Бузунова не змогла виграти дуель у голкіпера «Колоса».

СКІФ (Москва) — «Текстильник» — 3:1, «Андижанка — «Ритм» (Гродно) — 2:0, «Спартак» (М.) — «Андижанка» — 1:2, «Ритм» — СКІФ — 1:1.

МОСКВА. Сумчанкам, які виступають тут, не відмовиш у наполегливості. Однак цього, звичайно, ще дуже замало. Адже бажання слід підкріплювати майстерністю, якої нашим землячкам явно бракує.

«Буревісник» (Суми) — «Спартак» (Московська обл.) — 0:2 (0:2).

Голи: Салдаєва (28), Черних (31).

«Буревісник» — «Таурас» (Шяуляй) — 1:2 (1:1).

Голи: у «Таураса» — Канапорене (27, 65); у «Буревісника» — Романенко (42). На 44 хв. Мачюліте («Таурас») не реалізувала пенальті.

— Ніяк не налагодимо надійну гру крайніх захисниць, — розповів наставник сумчанок В. Гончаренко. — Як наслідок — велика кількість пропущених м'ячів (22 — у 10 матчах сезону). Через те, що шість хокеїсток складали випускні та вступні екзамени в інституті, а дві — закінчували школу, підготовка до туру була далеко не ідеальною. Втім, хіба це виправдання...

«Крила Рад» (Москва) — «Зв'язківець» (Баку) — 0:0, «Таурас» — «Політвідділ» (Ташкентська обл.) — 3:2, «Зв'язківець» — «Спартак» (М. обл.) — 1:0, «Політвідділ» — «Крила Рад» — 1:2.

В. КАЗИМИРОВ,
І. ТРОФИМЕНКО.

• • •

Учора відбулися заключні матчі туру: «Спартак» (М) — СКІФ — 0:4, «Текстильник» — «Андижанка» — 0:0, «Ритм» — «Колос» — 1:1, «Буревісник» — «Крила Рад» — 1:1, «Зв'язківець» — «Таурас» — 1:1, «Політвідділ» — «Спартак» (М. обл.) — 0:1.

баскетбол: Кубок СРСР

Киянки — у півфіналі

Баскетболістки київського «Динамо» благополучно дісталися півфінальної гавані розиграшу Кубка країни. Щоправда, чвертьфінальні випробування виявилися для них досить важкими.

НА цій стадії турніру суперником українських спортсменок був вільнюський «Кібіркштіс».

Киянки добре зіграли в гостях, де перемогли в першій зустрічі — 81:76. Але минулої суботи вдома вони зазнали поразки — 76:79. На останніх хвилинах цього матчу господарки здійснили відчайдушну спробу врятувати гру, однак вона не принесла бажаних наслідків. Згідно з регламентом змагань був призначений додатковий поєдинок. «Динамо» успішно провело його і добилося заслуженої перемоги — 69:57, потрапивши таким чином до півфіналу.

Заключні кубкові зустрічі відбудуться у Паневежисі. 3 липня киянки гратимуть зі «Спартаком» (Московська область), а в другому півфіналі боротьбу поведуть новосибірське «Динамо» і ЦСКА. Фінал призначений на 5 липня.

Л. МАРЕНИЧ.

НА ЗНІМКУ: момент суботньої зустрічі між київським «Динамо» і вільнюським «Кібіркштісом». Щойно киянки атакували кошик суперниць, але не влучили у нього, і захисниця литовського клубу виявилася вправнішою, заволодівши м'ячем.

Фото Д. ПОПОВА.

XII республіканська Спартакіада учнів навчальних закладів профтехосвіти

Складові успіху

БОРОТЬБА КЛАСИЧНА. 18—22 червня. Жданов. Спортзал «Новатор». 220 учасників з 21 команди. Головний суддя Ю. Переудко (всесоюзна категорія, Київ).

БОРОТЬБА ВІЛЬНА. 18—22 червня. Шахтарськ Донецької області. Спортзал «Олімп». 196 учасників з 19 команд. Головний суддя М. Приходько (всесоюзна категорія, Донецьк).

Кореспондент «СГ» попросив прокоментувати ці турніри начальника учбово-спортивного відділу республіканської ради «Трудових резервів» В. Квятковського. Ось що він розповів:

— БОРОТЬБА у нашому товаристві — один з основних видів.

Дружним колективом показали себе кияни. Цікаво, що столичну команду представляли вихованці одного училища — СПТУ-26, яких тренує В. Г. Панченко. Головними претендентами на перемогу в командному заліку були колективи тих областей, де для розвитку класичної боротьби створені всі умови.

Не менш цікавим виявився і турнір борців вільного стилю. І тут фінали були досить упертими. Особливо запам'ятався вирішальний поєдинок у найлегшій вазі, в якому харків'янин Х. Мамедов узяв гору над своїм земляком М. Мухуєвим.

Зрослу майстерність показали хлопці Івано-Франківської та Сумської областей. А запоріжці всупереч прогнозам зуміли фінішувати третіми.

Хотів би ще раз повернутися до класичної боротьби і назвати переможця в категорії до 63 кг харків'янина В. Чагана. Наймолодший серед суперників (він 1971 року народження) юнак майстерністю переважав усіх. Сподіваюсь, ми ще не раз почуємо про цього борця.

За підсумками обох турнірів сформовані збірні республіки, які готуватимуться до стартів всесоюзної спартакіади.

ТЕХНІЧНІ РЕЗУЛЬТАТИ

У порядку вагових категорій в особистому заліку переможцями стали:

Класична боротьба. І. Гундрус (Врш), І. Джабаров (К), О. Косинов (Х), Д. Тоцький (Врш), В. Чаган (Х), А. Халісов (К), В. Датченко (Врш), О. Трофименко (К), В. Черних (Мк), Б. Ведмідь (Зп), О. Дімальдінов (Жт).

Командний залік. 1. Київ. 2. Ворошиловград, 3. Миколаїв.

Вільна боротьба. Х. Мамедов (Х), А. Магомедов (Х), М. Дурсунов, А. Качалаєв (обидва — К. обл.), С. Коваль (Зп), М. Зоделава (Днп), А. Антошин (Х), А. Галузов (Дц), Г. Бесараб (Зп), О. Шевченко (Дц), В. Щерба (І-Ф).

Командний залік: 1. Донецьк, 2. Харків, 3. Запоріжжя.

На сесії ФІБА

У БУДАПЕШТІ відбулася сесія міжнародної Федерації баскетболу (ФІБА). Вона прийняла рішення, що чемпіонат світу серед чоловіків відбудеться 1990 року в Аргентіні (11—22 липня), а баскетболістки розіграють найвищий титул того ж року в Малайзії (14—26 липня). Причому вирішальні матчі пройдуть у столицях цих країн — Буенос-Айресі і Куала-Лумпурі.

Були затверджені строки і місця проведення інших важливих змагань. Так, матчі відбірного олімпійського турніру для жінок пройдуть наступного літа у Сінгапурі та Малайзії, фінал призначений на 19 червня. Розиграш Міжконтинентального кубка для клубів за участю кращих команд Європи, Північної і Південної Америки відбудеться в Мілані 15—20 вересня нинішнього року. Запрошення на участь у ньому одержав і нинішній володар цього призу каунаський «Жальгіріс».

гандбол: розвиток виду

Гравці є — команди нема

Зовсім недавно в Одесі існувала жіноча і чоловіча команди майстрів з гандболу, які виступали в першій лізі, проходили тури чемпіонатів країни, першості республіки. А нині немає ані класних колективів, ані сучасної спортивної бази, ані жодного нормального літнього грунтового майданчика. На спортивній карті республіки і країни одеський гандбол став провінційною глушиною.

У СПОРТІ від поразок і втрат ніхто не застрахований. Але щоразу треба аналізувати їх причини, чому сталось так, а не інакше. Коли фактично юнацька команда, складена з найкращих вихованців місцевих тренерів, завоювала право виступати в першій лізі, шефствувати над нею доручили університету. А він не мав відповідної бази, потрібних коштів і практики керівництва колективом такого рангу.

Нічого не дало переведення гандболістів до «Локомотива», бо порушився зв'язок з ДЮСШ та вузами. Так що, як бачите, спроба створити боєздатну команду закінчилася крахом через організаційну недбалість.

Подивимось тепер на жіночий гандбол. Уже майже 30 років з дівчатами працює авторитетний фахівець, заслужений тренер УРСР Г. Куцурайс. Успіхи його вихованок на шкільних змаганнях загальновідомі — за останні півтора десятиріччя керовані ним команди нижче другого місця не займали. З учорашніми юнками виступав він і в першій лізі під прапором одеського «Політехніка». Та біда полягала в тому, що молоді гандболістки, потрапивши з шкільної лави на такий високий рівень часто знічувалися, втрачаючи левову пайку очок у зустрічах на виїзді. А зміцнити команду сильними і досвідченими спортсменками було нереальною справою знову-таки через обмежені можливості тодішнього студентського товариства.

Звичайно, криза одеського гандболу настала не раптом. Були серйозні упущення спортивних організацій, не на висоті виявилась також обласна федерація.

Що ж можна запропонувати, аби одеський гандбол вийшов знову на світ? Насамперед, як на мене, під дійовий контроль взяти роботу тренерів, що працюють з дітьми. Груп на Одещині не менше, ніж в інших областях, а перспективних спортсменів готує обмежений контингент вихователів. В Одесі це вже згадуваний Куцурайс, а також Радіонов і Оркіс в Південопольській ДЮСШ — Бондаренко. А інші тренери, особливо в районах області, найголовнішим своїм досягненням вважають перемогу над командою колеги. І ось для вгамування, образно кажучи, бурі в склянці води витрачаються неабиякі сили. Так, лише в ДЮСШ Роздільнянського району з хлопцями займаються п'ять штатних тренерів і стільки ж з погодинною оплатою. А кого вони виховали? Відразу й не пригадується. Нема рації шукати талановитих гандболістів і серед випускників відділень ДЮСШ Сарати, Кодими, Білгород-Дністровського, Комінтернівського.

Мабуть, лише в одеській ДЮСШ-5 на відділенні дівчат зібрано хороший педагогічний колектив. Тут працюють один майстер спорту міжнародного класу, три майстри, два відмінники народної освіти УРСР під орудою того ж Куцурайса. Серед їхніх вихованок назвемо перспективних Грушко, Франко, Дмитренко, Токар, Тодорову, Мамикіну. З овідіопольської ДЮСШ переведена сюди здібний воротар, племінниця нашої землячки, олімпійської чемпіонки Тетяни Макарець — 16-річна Людмила.

Взагалі ось який стався парадокс із розвитком спортивних ігор в Одесі. Волейбольний Медін виступає у вищій лізі і відчуває дефіцит юних обдарувань. У гандболі вони є, а класної команди немає. Та це, так би мовити, лише відступ.

Треба також налагодити механізм діяльності обласної федерації гандболу. Вона має скласти змістовніший і продуманіший календар змагань, у тому числі й для старшокласників, про яких часто забувають і через що у них втрачається інтерес до гри. Треба провести й атестацію всіх наявних гандбольних майданчиків, аби визначити придатність їх для тренувань. А взагалі необхідно намітити перспективний план виходу одеського гандболу з глибокої кризи аж до створення команд майстрів. У жінок для цього своєрідний центр підготовки є — ДЮСШ-5. Тепер справа за тим, хто подбає про дальшу долю її випускниць. Це, на мою думку, до снаги об'єднаному товариству профспілок.

Що ж до чоловічого гандболу, то тут справи складніші. У колишньому «Локомотиві» він не прижився. Можливо, є рація створити команду на базі Іллічівського судноремонтного заводу, чиї гандболісти виграли обласну першість. У керівників підприємства явно лежить серце до цього виду спорту. І все ж центр розвитку та його перспективи — не просто бажання керівників того чи іншого підрозділу. Це кадри, навчальна база, дитячі групи, можливості створення побутових умов тощо.

Та хочу висловити ще й таку думку. Ніякі центри не замінять розширення розвитку гандболу в шкільних і вузівських колективах, в організаціях і на промислових підприємствах. Багато команд, багато дитячих груп, багато змагань — ось справжні показники розвитку виду. Ось за яких умов одеський гандбол подолає кризу.

Г. ВЕРХ.

напередодні події

Поспішайте на свято дружби!

Незвичний вигляд має в ці дні територія Лужників у Москві. На Центральному стадіоні імені В. І. Леніна, навколо спортивної арени, виросли 26-метрові металеві конструкції, на які монтуються плетені щити з бамбука і очерету з національними візерунками і написами. Так, ми «потрапили» в Індію...

САМЕ тут, у Лужниках 3 липня відбудеться яскраве свято відкриття фестивалю Індії в СРСР. Його програма обіцяє чимало цікавого. Як, до речі, й фестиваль СРСР в Індії, що пройде в 1988 році. Обидва свята триватимуть протягом року і присвячені 70-річчю Великого Жовтня та 40-річчю незалежності Індії. Почесними головами оргкомітетів обрані Генеральний секретар ЦК КПРС М. С. Горбачов та Прем'єр-Міністр Індії Раджів Ганді.

Програма фестивалю в нашій країні передбачає багато культурних заходів, у яких візьмуть участь 1800 артистів, 500 членів молодіжної делегації. Працюватимуть 20 великих виставок індійського мистецтва, науки, техніки, а також — присвячених історичним та культурним зв'язкам між Індією та Радянським Союзом.

Одна з великих сторінок фестивалю — спортивні заходи. Вони розпочнуться 3 липня і триватимуть до жовтня наступного року. За цей час наші країни обмінюються спортивними делегаціями, пройдуть показові виступи, товариські зустрічі й спільні тренування індійських та радянських атлетів у різних містах нашої країни (Москві, Ленінграді, Києві, Ташкенті, Фрунзе) та Індії (Делі, Калькутті, Бангалорі, Бомбеї).

На святі відкриття фестивалю виступатимуть представники національних видів спорту дружньої країни. А 5 липня в Вітці урочисто відкриється спортивна програма. На двох олімпійських аренах покажуть високе мистецтво 92 представники національних видів, які потім вирушать у турне по СРСР. 6—10 липня вони демонструватимуть майстерність у Києві, 11—14 — в Мінську, а фінішують у Москві. Наступна група індійських спортсменів прибуде в нашу країну у вересні і виступатиме в Ташкенті, Бухарі, Самарканді. А потім до нас щомісяця приїжджатимуть делегації представників сучасних видів спорту — легкої атлетики, хокею на траві, бадмінтону, шахів, футболу, волейболу. Змагання з цих видів супроводжуватимуться фотовиставками, показом відеофільмів про спортивне життя Індії.

Кияни, жителі інших міст СРСР познайомляться з національними видами спорту, самі назви яких мало що говорять непосвяченим. Приміром, каларіпаятту, малкхам, кхо кхо, боротьба маніпутт, габадді, сілібам, атіапатія...

Що таке, скажімо, малкхам? Це гімнастика на жердині, яка вкопана в землю. На самому її вершечку — стійка для виконання вправ. Вони надзвичайно складні, і спостерігати за виконанням їх дуже цікаво. Вік прихильників цього виду — від малого до старого.

А каларіпаятту — це сучасний бій на піках, мечах, шаблях із використанням фехтувальних прийомів та балетних па. Цей вид залишає враження закінченої пластики, музикальності та гармонії.

Знайомитимуть радянських глядачів з національними видами професіонали, більшість з яких —володарі «чорних поясів» — знаків вищого ступеня майстерності. Спортсменів супроводжуватимуть не менш досвідчені тренери, чий вік понад 70 років. Усе своє життя вони присвятили цим рідкісним, на наш погляд, видам спорту.

Але годі розповідати, адже за кілька днів і москвичі, і кияни на власні очі пересвідчаться і по достоїнству оцінять високу майстерність індійських спортсменів.

Г. АБРАМЯН,
кореспондент «Спортивної газети».
Москва (телефоном).

Орбіта змагань

кінний спорт

У ритмі танцю

Чемпіонат найсильніших вершників країни в Москві увінчався напрочуд видовищним виступом під музику — кюром — і прощальним парадом. А перед тим були розіграні нагороди в традиційних номерах програми. Об'єктивний, хоча зовні дещо парадоксальний, висновок зробив олімпійський чемпіон Іван Калита: «Гарні коні є, а от нових талановитих наїзників, які могли б скласти з ними злагоджені дуети для реальної конкуренції на міжнародній арені, майже не з'являється»...

ОДНОГО з таких перспективних спортсменів — 24-річного Сергія Буйкевича з Казахстану — ми побачили серед лідерів у розиграші найпрестижнішого «Великого призу». Непросто було випередити його у командній програмі олімпійському чемпіонові з Київщини Юрію Ковшову. Його Букет зібрав 1285 балів (проти 1263 — у Сергієвого Агдама). За особистою програмою Юрій замкнув чільну п'ятірку. А от у киянки Ольги Климко все вийшло навпаки. 1253 бали на «командній арені», а потім 1272 — на «особистій». Враховуючи, що до сезону наша землячка готувалася на Іртиші, а на Руха пересіла зовсім недавно, нинішнє «срібло» — результат вагомий.

Тим часом тренерів збірної СРСР дуже непокоїть готовність команди до чемпіонату Європи. Та з іншого боку, хіба можна було очікувати якогось сплеску від фаворитів, коли основний склад затвердили ще до всесоюзної першості?

І. ТРОФИМЕНКО,
кореспондент «Спортивної газети».

шашки

Фініш без несподіванок

ЧЕМПІОНАТ УКРАЇНИ З РОСІЙСЬКИХ ШАШОК СЕРЕД ЖІНОК. ФІНАЛ. 12—26 червня. Ровно. Будинок фізкультури «Авангард».

ПІСЛЯ мирного четвертого туру в п'ятому лише мікроматч Хазанович — Макушева швидко закінчився внічию. Шполянська в другій партії мікроматчу з Анисимовою одержала сумнівну позицію, та її суперниця допустила перестановку ходів, що привело її до поразки. Наумова, граючи з наймолодшою учасницею турніру Вайнштейн, у першій партії мала значні шанси на перемогу, але не зуміла їх використати. В другій партії вона в теоретичному варіанті, бажаючи заплутати суперницю, необгрунтовано послабила свій лівий фланг. Вайнштейн добре розібралася в ускладненнях і здобула важливу перемогу, впритул приблизившись до лідера. Сивук перемогла Хому.

В шостому турі другу перемогу підряд відсвяткувала Шполянська, перегравши в другій партії мікроматчу Наумову. Першу перемогу в турнірі здобула Хома, подолавши Анисимову. Лідер турніру Макушева зіграла внічию з Сивук. Вайнштейн у разі перемоги над Хазанович наздоганяла лідера, але дебютні дуелі і в першій, і в другій партіях склалися на користь Хазанович. Вайнштейн довелось докласти багато зусиль, щоб звести обидві партії внічию.

В сьомому турі, швидко подолавши опір аутсайдера турніру Хоми, Макушева стала недосяжною. Це її друга перемога в чемпіонатах України після п'ятирічної перерви.

В партіях Сивук — Вайнштейн та Хазанович — Шполянська вирішувалась доля призових місць. 13-річна київська школярка Юлія Вайнштейн перемогла в обох партіях мікроматчу і стала срібним призером чемпіонату. Бронза — в Шполянської, яка програла Хазанович.

Турнір пройшов з перевагою молоді, яка зайняла чотири місця в першій п'ятірці. Остаточна таблиця має такий вигляд. 1. Л. Макушева (Одеса) — 10,5 (з 14); 2. Ю. Вайнштейн (Київ) — 10; 3. Т. Шполянська (Запоріжжя) — 9; 4. Л. Сивук (Дніпродзержинськ) — 8,5; 5. О. Хазанович (Запоріжжя), 6. З. Анисимова (Львів), 7. А. Наумова (Київ) — по 8; 8. О. Хома (Донецьк) — 5,5 очка.

В. ЖУК,
головний суддя змагань, суддя всесоюзної категорії.
Ровно (телефоном).

туризм

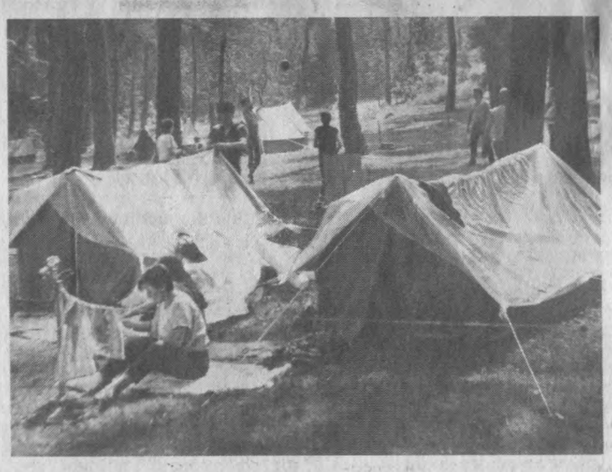

У мальовничому урочищі

У ТЕРНОПІЛЬСЬКОМУ виробничому об'єднанні «Комбайновий завод імені XXV з'їзду КПРС» чималий загін фізкультурників. Особливо багато тут любителів туризму. Щороку вони збираються на зльоти. Нині цей захід відбувся ввосьме.

Місцем традиційного збору сталр урочище Буданівка, що в Зборівському районі. Насиченою була програма зльоту. Заводчани змагалися з техніки пішохідного туризму, кросу. Провели конкурси на кращі стінну газету, фото, емблему. При визначенні переможців враховувалися і вдале розміщення команд на відпочинок, уміння розвести вогнище. Допомагали своїм колективам і учасники художньої самодіяльності.

Участь у зльоті запам'яталася трудівникам цехів і відділів, які приїздили до урочища. Три дні чудового відпочинку — чим не приз? І хочеться вірити, що загін гартованих ще зросте, і на дев'ятий зліт приїде значно більше любителів активного відпочинку.

Л. БЕРЕЗА.

Тернопільська область.

НА ЗНІМКАХ:
Чи вмієш в'язати канат?
Виступає команда заводу спеціального інструменту й оснастки.
У наметовому містечку.
Змагання з техніки пішохідного туризму.
Фото **В. ХАЦАЮКА** (Тернопіль).

Тайм-аут

КОЖЕН У СВІЙ БУБОН

В АНГЛІЇ нещодавно вийшла нова книжка про теніс. Читачі з неї довідалися, що перший переможець Уімблдонського турніру Спенсер Гоур свого часу передрік повний занепад тенісу, бо «ця гра вимагає великого нервового й фізичного напруження».

Дивним є те, що Гоур і досі дотримується своєї думки, хоч уже минуло 15 років, а теніс зажив величезної популярності в багатьох країнах світу.

ГІРСЬКОЛИЖНИКИ ПІД ДАХОМ

ЯПОНСЬКА фірма «Кадзіма» невдовзі почне будувати у великих містах суперхолодильники для продукування штучного снігу. Мета — зробити тренування гірськолижників цілорічними.

У шестиповерховій споруді буде три траси для спуску. Японські лижники матимуть змогу тренуватися в будь-яку пору року, навіть не виїжджаючи з міста.

Мал. **В. АНТОНОВА** (Дніпропетровськ).

НЕБЕЗПЕЧНЕ ХОБІ

ПО-РІЗНОМУ люди утверджують власну відвагу. Молодий француз Франсуа Сірто вантажить на свій автомобіль спортивний човен і вирушає на пошуки... водопаду. Знайшовши відповідне місце, Франсуа сідає в човен і стрімко кидається в безодню з водяним потоком. Вийшовши на сушу — мокрий і живий — він почувається щасливим.

Сірто підкорив усі водопади Швейцарії та Італії, а нещодавно в Іспанії в Національному парку Ордеса стрибнув з п'ятнадцятиметрової висоти.

БЕЗ ВІДПОЧИНКУ

НОВІ рядки в книгу рекордів Гінеса вписали болгарські плавці. Васіл Колесниченко за 24 години у 50-метровому басейні проплив 66 км 200 метрів, через кожні 6 годин переходячи на інший стиль.

Добрі Данев за ті ж 24 години подолав 70 км 600 м, але в 25-метровому басейні.

Третій рекорд належить Невені Дойчиновій. Вона поставила собі за мету подолати 40 км — кожні 10 км іншим стилем. Це їй вдалося зробити за 14 годин 25 хвилин і 10 секунд.

ФУТБОЛІСТ «ПІД КОВПАКОМ»

ВІДОМИЙ півзахисник збірної ФРН з футболу Лотар Матеус потрапив під пильний нагляд поліції цієї країни. Органи безпеки вирішили, що цей молодий чоловік — небезпечний терорист. Справа в тому, що Матеус часто ставив своє авто неподалік від будинку, де живе глава уряду Баварії Франц-Йозеф Штраус.

Футболіста затримали і допитали. З'ясувалося, що татусь Матеус часто приїздив до вихователька своїх дітей, яка випадково поселилася поряд зі Штраусом.

ЯК ЦІЛА СЕРЕДНЯ КРАЇНА

ЗА даними Міжнародної федерації баскетболу (ФІБА), в Китаї налічується близько 100 мільйонів баскетболістів — 70 мільйонів чоловіків і 30 мільйонів жінок. Вони беруть участь у змаганнях на всіх рівнях — у містах і селах, на підприємствах і в учбових закладах.

Немає точних відомостей, скільки всього людей віддають дозвілля баскетболу на земній кулі, але підраховано, що в національних федераціях зареєстровано 130 мільйонів баскетболістів.

У 35 національних федераціях Європи — 8,7 мільйона спортсменів. Чверть з них — жінки.

Редактор
Ю. ПЕРЕСУНЬКО.

Підсумки тиражу «Спортлото»

РЕЗУЛЬТАТИ 26 тиражу лотереї «Спортлото» «6 з 45» і «5 з 36», який відбувся 28 червня 1987 року.

«6 з 45»: 3 — бобслей, 10 — водне поло, 27 — стрільба з лука, 37 — акробатика, 41 — настільний теніс, 43 — туризм.

«5 з 36»: 2 — біатлон, 18 — легка атлетика, 28 — стрільба кульова, 29 — стрільба стендова, 35 — хокей з шайбою.

(ТАРС).

ТАБЛО

ВОДНЕ ПОЛО

МАДРІД. Югославія — 12 очок, СРСР — 9, Куба — 8. Такий вигляд має чільна трійка ватерпольних збірних, які змагалися за традиційні призи іспанського міста Севільї. Результати нашої команди: — Югославія — 8:11, — Голландія — 14:6, — Куба — 10:10, — Канада — 12:8, — Греція — 10:7, — Іспанія — 10:3.

Найкращим воротарем визнано москвича Євгена Шаронова. Приз найкращого гравця одержав І. Міланович з Югославії.

ТБІЛІСІ. Юні ватерполісти розіграли у столиці Грузії перший комплект жетонів Всесоюзних ігор учнів спортшкіл. Призери: 1. Збірна «Південь» (Азербайджан і республіки Середньої Азії). 2. «Профспілки»-2 (фінал — 9:6). 3. Грузинська РСР.

СТРИБКИ У ВОДУ

СТОКГОЛЬМ. Подвійну перемогу на турнірі «Кубок Швеції» здобули стрибуни США. Тріс Бейкер-Шульц перемогла на трампліні серед жінок — 466,45 (друга — Катрін Бензінг з НДР — 446,75). У чоловіків: 1. Рон Мейєр — 642,75. 2. Дуг Шаффер (обидва — США) — 632,10.

ХОКЕЙ НА ТРАВІ

ГААГА. Чоловіча збірна СРСР в останньому матчі традиційного турніру восьми найсильніших команд світу, що завершився в голландському місті Амстельвеєні, поступилась хокеїстам ФРН — 2:5 (1:3). Рахунок з пенальті на 14-й хвилині відкрив Фарід Зігангіров, а ось другий гол Олександр Гончаров забив лише на 68-й, коли в наших воротах побувало вже п'ять м'ячів.

Набравши 12 очок, збірна ФРН зберегла за собою головний приз. Лише третіми стали чемпіони світу австралійці, які в заключному турі програли (1:2) господарям змагань, котрі фінішували другими. Збірна СРСР з двома очками (перемога і шість поразок) замкнула турнірну таблицю.

МОСКВА. У столичному Палаці спортігор «Спартака» відбулися два товариські матчі між молодіжними збірними СРСР і Кенії. В обох зустрічах зафіксовано нічиї — 2:2 і 3:3.

ВІЛЬНА БОРОТЬБА

ВАРШАВА. Команда динамівців зі Львова посіла друге місце на міжнародному турнірі з вільної боротьби на Кубок визволення, який завершився у Жешуві. Першими були атлети спортклубу «Сталь» з цього польського міста.

ГАНДБОЛ

ВАРНА. Радянські гандболістки виграли перше місце на міжнародному турнірі на Кубок Чорного моря. За ними, відповідно, спортсменки Болгарії, Югославії, НДР, друга команда Болгарії, Чехословаччини.

За повідомленнями кореспондентів «СГ» і ТАРС.

хокей

Регламент затверджено

Минулого четверга «Спортивна газета» опублікувала інтерв'ю свого московського кореспондента з начальником Управління хокею Держкомспорту СРСР А. М. Кострюковим. Зокрема, в ньому йшлося про те, що до регламенту, за яким пропонувалося провести черговий чемпіонат країни, не виключено, будуть внесені зміни.

СПРАВДІ, вже наступного дня президія Федерації хокею СРСР остаточно затвердила формулу турніру команд вищої ліги. Як уже повідомлялося в нашій газеті, боротьбу за звання чемпіона почнуть 14 клубів. На першому етапі з 23 вересня по 2 грудня відбудеться дворуговий турнір, який визначить 10 кращих команд. Після нього в чемпіонаті настане перерва до 5 березня, пов'язана з підготовкою та участю збірної СРСР у змаганнях за приз «Известий» і Білої олімпіади у Калгарі.

Потім перша десятка знов проведе двоколовий турнір, причому він почнеться з «нуля», без преміальних очок, як планувалося раніше. А на початку травня чотири найсильніші за його підсумками клуби поведуть безпосередню боротьбу за медалі, тепер уже за кубковим принципом. У півфіналах зустрінуться команди, які займуть перше і четверте місця, друге і третє. Для них запланована серія з трьох матчів до двох перемог. Перша зустріч проходитиме на полі команди, яка зайняла нижче місце, а друга (і якщо знадобиться — третя) — на льоду її суперника. В разі нічиєї призначатиметься додаткова п'ятихвилинка до першої закинутої шайби. Якщо ж і цей час не виявить переможця, то команди виконуватимуть серію штрафних кидків.

Переможці півфіналів розіграють у п'яти матчах (до трьох перемог) золоті та срібні медалі, а переможені за таким же принципом посперечаються за бронзові нагороди.

Новий регламент чемпіонату прийнятий з урахуванням пропозицій представників товариств і відомств, а також після аналізу широкого обговорення формули турніру любителями хокею. На думку фахівців, цей варіант сприятиме гостроті боротьби і підвищить глядацький інтерес до першості країни на всіх етапах, особливо на заключному.

спортпрогноз

ПРОГРАМА 27 ТИРАЖУ (5—6) ЛИПНЯ

Кубок СРСР з футболу 1987—88 рр. 1/16 фіналу.

1. «Спартак» (Москва) — «Даугава» (Рига) — 5.VII.
2. ЦСКА — «Торпедо» (Луцьк) — 5.VII.
3. «Динамо» (Тбілісі) — «Шинник» (Ярославль) — 6.VII.
4. «Арарат» (Єреван) — «Атоммаш» (Волгодонськ) — 6.VII.
5. «Дніпро» (Дніпропетровськ) — «Уралан» (Елиста) — 6.VII.
6. «Гурія» (Ланхчуті) — «Ротор» (Волгоград) — 6.VII.
7. «Металіст» (Харків) — «Червона Пресня» (Москва) — 6.VII.
8. «Нефтчі» (Баку) — «Пахтакор» (Андижан) — 6.VII.
9. «Жальгіріс» (Вільнюс) — «Нафтовик» (Фергана) — 6.VII.
10. «Кайрат» (Алма-Ата) — «Пахтакор» (Ташкент) — 6.VII.

Чемпіонат СРСР з регбі (Вища ліга).

11. «Локомотив» (Москва) — «Авіатор» (Київ) — 5.VII.

Чемпіонат СРСР з хокею на траві (Вища ліга), чоловічі команди.

12. СКА (Свердловськ) — «Динамо» (Алма-Ата) — 6.VII.
13. «Іншаатчи» (Сумгаїт) — «Зірка» (Андижан) — 6.VII.

Примітка: у зв'язку з перенесенням зустрічі команд 9 пари результат гри буде визначено жеребкуванням під час проведення 27 тиражу лотереї «Спортлото».

(ТАРС).

оголошення

КИЇВСЬКЕ СПТУ-41

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

НА 1987—1988 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

Училище готує для виробничого об'єднання «Київенерго» та інших підприємств м. Києва кваліфікованих робітників таких спеціальностей:

На базі середньої освіти:

1. Електрозварник ручного зварювання.
2. Електрослюсар (будівельний).
3. Монтажник радіоелектронної апаратури та приладів.
4. Слюсар по ремонту гідротурбінного обладнання — електрозварник ручного зварювання.
5. Оператор електронно-обчислювальних машин.
6. Регулювальник радіоелектронної апаратури та приладів.
7. Слюсар-складальник радіоелектронної апаратури та приладів.
8. Слюсар-монтажник по загальномонтажних роботах та обладнанню загального призначення.
9. Наладник верстатів та маніпуляторів з програмним управлінням.

Строк навчання — 1 рік. Приймаються юнаки та дівчата — випускники середніх шкіл, а також звільнені у запас із Радянських Збройних Сил віком до 30 років.

Зарахованим на навчання сплачується стипендія 30 крб. (з окремих професій підприємство проводить доплату до стипендії в розмірі 45 крб.), а також 50 процентів од заробітку на виробничій практиці.

Випускники, які отримують диплом з відзнакою, користуються пільгами при розподілі на роботу, а також пільгами при вступі до вузів, встановленими для випускників середніх шкіл, нагороджених золотою медаллю, а при вступі до середніх спеціальних учбових закладів зараховуються без іспитів.

На базі неповної середньої освіти (групи молоді, що не одержує середньої освіти):

1. Електромонтажник по освітленню та освітлювальних мережах, електромонтажник по силових мережах електроустаткування (строк навчання 2 роки).
2. Складальник мікросхем (строк навчання — 1 рік).
3. Слюсар механо-складальних робіт (строк навчання — 1 рік).

Учні, які навчаються на базі неповної середньої освіти, забезпечуються харчуванням, спецодягом та обмундируванням, а також одержують 50 процентів од заробітку на виробничій практиці. Разом з навчанням в училищі навчаються у вечірній школі з метою одержання повної середньої освіти.

В училищі працюють гуртки технічної й прикладної творчості, спортивні секції, колективи художньої самодіяльності, клуби та об'єднання за інтересами.

Для вступу необхідні такі документи:

1. Документ про закінчення середньої або неповної середньої загальноосвітньої школи (в оригіналі).
2. Медична довідка (форма 086-у).
3. Довідка з місця проживання (для осіб, які не мають паспорта).
4. 4 фотокартки розміром 3×4 см.
5. Направлення підприємства (об'єднання, організації) для осіб, направлених ними на навчання.

Паспорт (свідоцтво про народження), приписне свідоцтво (військовий білет) подаються випускниками в училище особисто.

Початок занять — 1 вересня.

Адреса училища: 252070, Київ, вул. Андріївська, 15.

Телефони для довідок: 416-22-87, 416-53-06, 416-05-17, 416-14-45.

ДИРЕКЦІЯ.

КИЇВСЬКЕ СЕРЕДНЄ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 29

ОГОЛОШУЄ

ПРИЙОМ УЧНІВ НА 1987—1988 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

Училище готує кваліфікованих робітників з середньою освітою з таких спеціальностей:

1. Маляр (будівельний), штукатур.
2. Штукатур, плиточник-лицювальник.
3. Муляр, монтажник сталевих і залізобетонних конструкцій.
4. Столяр (будівельний), тесляр.
5. Електромонтажник по освітленню і освітлювальній мережі, електромонтажник по силовій мережі та електрообладнанню.
6. Електромонтажник по пусконалагоджувальних роботах (електромонтажник-пусконалагоджувальник).

Строк навчання 3 роки.

На перший курс приймаються юнаки та дівчата, що закінчили 8 класів. Зараховані в училище перебувають на повному державному забезпеченні, а також отримують 50 процентів заробітку під час виробничої практики. Особам, які успішно закінчили училище, видається диплом про присвоєння кваліфікації і середню освіту.

Ті, що закінчили училище з відзнакою, при вступі до вищих учбових закладів користуються пільгами, встановленими для випускників середніх шкіл, нагороджених золотою медаллю.

Приймаються попередні заяви від учнів 8-х класів для вступу в групи зі спортивним ухилом — футбол.

Приймаються юнаки 1972 року народження.

Зарахування в групу зі спортивним ухилом здійснюється за результатами спортивного конкурсу (біг на 60 м, жонглювання м'ячем, удари по воротах, гра на футбольному полі).

Прийняті в училище оволодівають спеціальностями електромонтажника по освітленню і освітлювальних мережах, здобувають середню освіту, а також мають можливість удосконалювати свою майстерність з футболу.

Складання конкурсних нормативів з футболу буде проводитись 18 липня, 15 серпня 1987 року о 10.00.

Училище готує також кваліфікованих робітників зі строком навчання 1 рік з таких спеціальностей:

1. Маляр (будівельний), штукатур.
2. Муляр, монтажник сталевих і залізобетонних конструкцій.
3. Арматурник, електрозварювальник сіток і каркасів.
4. Електромонтажник по освітленню і освітлювальній мережі, електромонтажник по силовій мережі і електрообладнанню.
5. Штукатур, плиточник-лицювальник.
6. Монтажник зв'язку-кабельник, монтажник зв'язку-спайщик.

Приймаються юнаки та дівчата з середньою освітою. Зарахованим в училище під час навчання виплачується стипендія у розмірі 70 крб. на місяць і 50 процентів під час виробничої практики. Бажаючим надається гуртожиток. Усім випускникам училища надається робота на будовах міста Києва.

СПТУ-29 організовано на базі ордена Леніна Головкиївміськбуду. Училище має хорошу матеріальну базу для навчання, а також для занять у гуртках художньої самодіяльності і спортивних секціях, учбові майстерні, аудиторії, стадіон і спортивний зал, зал для боротьби, стрілецький тир. Під час літніх канікул бажаючі мають змогу працювати в студентських будівельних загонах і відпочивати в спортивно-оздоровчому таборі «Юність» на Дніпрі.

Для вступу до училища необхідно подати такі документи:

1. Документ про освіту.
2. Медичну довідку (форма 286) з усіма аналізами (для юнаків також форму 25).
3. Довідку з місця проживання.
4. Шість фотокарток розміром 3×4 см.
5. Паспорт або свідоцтво про народження (подаються особисто).

Документи приймаються по 25 серпня 1987 року.

Адреса училища: 252061, м. Київ-61, вул. Шепелєва, 3.

Їхати трамваями №№ 14, 15 до зупинки «Проспект Чубаря», автобусом № 2, і тролейбусом № 27 до зупинки «Бульвар Лепсе».

Початок занять — 1 вересня 1987 року.

ПРИЙМАЛЬНА КОМІСІЯ.

Спортивна ГАЗЕТА

Орган Государственного комитета Украинской ССР по физической культуре и спорту и Украинского республиканского совета профсоюзов (на украинском языке).

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 252001, Київ, 1, вул. Челюскінців, 13, «СПОРТИВНА ГАЗЕТА» Газета виходить тричі на тиждень: у вівторок, четвер, суботу.

ТЕЛЕФОНИ: Приймальна — 228-09-63. Відділ листів — 228-89-84.

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна» 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

ІНДЕКС 61020. БФ 43323. Зам. 03324.

Цей номер підписано о 00.30. (За графіком — 23.00).

А Б В Г Д
1 2 3 4 5 6